

Phần 5

Chương 41

Lâm Tẩn Nhiễm vừa nói vừa chọn hàng trên kệ, dường như thật sự không để ý cho lắm.

Phó Tư Nguyên nhìn bóng lưng cô, trên môi là nụ cười khổ.

Cô bé này, càng ngày càng cách xa anh ta. Gặp lại Chu Chính Hiến, trong mắt cô còn có thể chứa được ai nữa chứ...

Lâm Tẩn Nhiễm và Phó Tư Nguyên ở siêu thị vừa đi dạo vừa chọn đồ, họ không hề biết, lúc này có một chiếc xe dừng lại ở dưới khu nhà bọn họ.

“Ở đây ạ, nhà Lâm Tẩn Nhiễm là nhà số 1, tầng 7.” Chu Diễm nói với người bên cạnh.

Người nọ gật đầu, “Đi thôi.”

Anh đi lên phía trước mấy bước mới phát hiện người phía sau không đi theo, anh quay đầu hỏi, “Sao thế?”

Chu Diễm mím môi, “Tôi, tôi không biết đôi mắt với cô ấy thế nào.”

Ban đầu chỉ điều tra ra được Lâm Tẩn Nhiễm không phải con ruột của cha mẹ hiện tại, mà được dẫn từ viện phúc lợi về. Sau khi điều tra viện phúc lợi kia mới biết Lâm Tẩn Nhiễm hoàn toàn không ở viện phúc lợi, cô chỉ ghi tên ở đó rồi được vợ chồng Lâm Phong và Đồng Hựu Cẩm trực tiếp nhận nuôi.

Lại điều tra được, lúc Lâm Tẩn Nhiễm được mang đi thì mặt bị thương nghiêm trọng, vợ chồng Lâm gia đã đưa cô đi làm rất nhiều cuộc phẫu thuật lớn nhỏ, trong đó có bao nhiêu trắc trở và đau đớn, cho dù là người nghe cũng cảm thấy nặng nề...

Điều tra đến đây, trong lòng Chu Diễm đã cực kỳ khiếp sợ, anh ta chưa bao giờ nghĩ đến, người con gái nhìn như rất kiên cường lại phải trải qua những chuyện khắc nghiệt như vậy...

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mới có thể khiến mặt cô bị hủy hoại nghiêm trọng như vậy...

Sau đó người được phái đi điều tra mang tin tức về khiến Chu Diễm mất một lúc lâu vẫn không thể trở lại bình thường, cha Lâm Tẩn Nhiễm – Lâm

Phong là quân nhân đã xuất ngũ, ông từng tham gia cứu viện trong trận động đất ở Tứ Xuyên vào 8 năm trước, Lâm Tấn Nhiễm là đứa bé đứa ông ấy cứu.

Chu Diễm không ngờ Lâm Tấn Nhiễm lại có liên quan đến trận động đất đó, anh ta đột nhiên nghĩ tới bộ dạng của cô khi anh ta nhắc đến nó lần trước, bây giờ nhớ lại, sắc mặt lúc đó của cô trở nên tái nhợt.

Chu Diễm vô cùng thương xót, nhưng anh ta vẫn không hiểu vì sao Chu Chính Hiến muốn chuyện này trở thành bí mật. Anh ta mang theo một bụng đầy nghi vấn đưa tài liệu cho Chu Chính Hiến, lúc đó mới biết, thì ra chuyện bí mật là thân phận của một người, Chu Nhiên.

Anh ta đã cho rằng cô em họ đó... đã qua đời.

Lâm Tấn Nhiễm là Chu Nhiên sao?

Cho dù chỉ số IQ của Chu Diễm có tăng gấp mấy lần, hay sức tưởng tượng của anh ta có phong phú đến đâu cũng sẽ không nghĩ hai người này có liên quan gì đến nhau, từ tính cách, gương mặt đến khí chất cũng khác biệt quá lớn, vậy mà lại là một người.

Chu Diễm mất một khoảng thời gian mới chấp nhận được tin tức này. Ngay cả bây giờ đang đứng ở đây, lại nghĩ tới lát nữa nhìn thấy Lâm Tấn Nhiễm thì anh ta vẫn hơi lo sợ. Bởi vì trước kia anh ta đã từng có lời thề chắc nịch trước mặt cô, nếu lúc đó là anh ta, anh ta cũng lựa chọn từ bỏ cứu Chu Nhiên và Chu Nhuế.

“Cậu cũng đã dối mặt một thời gian dài rồi, bây giờ có gì mà không dám.” Chu Chính Hiến nói.

Chu Diễm nói thầm, “Lúc trước tôi không biết thân phận thật của cô ấy.”

Chu Chính Hiến nhìn anh ta, thật ra anh hoàn toàn hiểu được cảm giác đó, là sự áy náy đè ép một cách mãnh liệt, mà sự áy náy này, anh vẫn luôn mang trong người.

“Nếu cậu không muốn thì trở về xe đợi tôi, tôi tự mình đi.” Cuối cùng, Chu Chính Hiến nói.

“Ôi ôi ôi.” Chu Diễm chán nản gãi gãi đầu, vội vàng đuổi theo, “Quên đi quên đi, tôi đi cùng cậu, tôi... nên gặp cô ấy một chút.”

Chu Chính Hiến cong môi, xoay người đi vào trong khu nhà.

“Leng keng.” Tiếng chuông cửa vang lên.

Đổng Hựu Cầm giảm nhỏ lửa, lau qua tay rồi đi ra mở cửa.

“Sao bây giờ mới về, có phải lại tán gẫu cả buổi với Tư Nguyên quên cả về nhà...” Giọng nói của Đổng Hựu Cầm đột nhiên im bật khi cửa mở ra, bà nhìn chàng trai anh tuấn mặc áo sơ mi trắng trước mặt, ngẩn người, “Cậu là?”

“Cô Đổng, cháu chào cô, cháu là Chu Chính Hiến.”

“Chờ một chút, để em tìm chìa khóa đã.” Lâm Tấn Nhiễm đến trước cửa nhà, xoay người nói với Phó Tư Nguyên.

Trên tay Phó Tư Nguyên cầm hai cái túi chiến lợi phẩm thu được khi đi siêu thị, giống cười mà không phải cười nói, “Hay là ra ngoài không mang theo chìa khóa?”

Lâm Tấn Nhiễm liếc mắt nhìn anh ta, lôi chìa khóa từ trong ví ra, “Trí nhớ của em kém đến thế à?”

Nói xong, cô cắm chìa vào ổ khóa rồi mở cửa.

“Không phải à?” Phó Tư Nguyên trêu chọc cô, “Từ nhỏ đến lớn, em cũng có vài lên quên mang theo chìa khóa còn gì, lúc chú và cô không ở nhà, may mà có anh xách em đến nhà anh, nếu không em đã phải đứng ở hành lang nhịn đói rồi.”

“Hừ, nói như kiểu rất thường xuyên ý, cũng chỉ có một hai lần thôi.”

Phó Tư Nguyên, “Em chắc chứ?”

Lâm Tấn Nhiễm vừa quay đầu nói với người phía sau vừa thay dép ra, “Em chắc chắn, anh đừng hòng bôi đen em.”

Dứt lời, Lâm Tấn Nhiễm mới phát hiện Phó Tư Nguyên nhìn chằm chằm phía trước, ánh mắt hơi kỳ lạ.

Lâm Tấn Nhiễm sững sốt, cũng quay đầu nhìn lại, “Nhìn gì vậy?”

Vừa quay đầu Lâm Tấn Nhiễm đã biết Phó Tư Nguyên nhìn cái gì, cô nhìn chằm chằm vào cảnh tượng trước mắt, đi chân trần giẫm lên nền nhà, quên luôn cả việc thay dép.

Trong phòng khách có hai người đàn ông đang ngồi, mà người ngồi ở phía trong vẫn luôn nhìn cô.

Anh mặt chiếc áo sơ mi trắng, không phải loại ngày thường anh hay mặc khi làm việc, có vẻ gần gũi hơn, nhìn qua lịch sự mà không kém phần nho nhã. Còn có đôi chân dài được bao bọc trong chiếc quần tây... Trong lúc vô tình còn để lộ hơi thở cấm dục.

Khuôn mặt đẹp như được điêu khắc, lúc nhìn cô thì khóe miệng cong lên, máy môi nói, “Em về rồi.” Nghe anh nói vậy, Lâm Tấn Nhiễm còn hoảng hốt nghĩ rằng đây không phải nhà mình.

“Sao anh lại ở đây?” Bây giờ Lâm Tấn Nhiễm mới kịp phản ứng, cô bước lên phía trước.

Chu Chính Hiến khẽ cười, “Đến thăm cô chú.”

“Hả?” Nói cứ như quen thuộc lắm, anh có quen biết gì đâu.

“Đi vào đi.” Phó Tư Nguyên không biết đã đi đến bên cạnh cô từ lúc nào, anh ta khom lưng đặt dép trong tay sang cạnh chân cô, “Nền nhà lạnh lắm.”

“Vâng.” Tâm tư của Lâm Tấn Nhiễm đều đang đặt lên người Chu Chính Hiến và Chu Diễm, đang bận nghĩ xem tại sao họ lại xuất hiện ở nhà cô, cho nên cô rất tùy ý đi dép vào, đương nhiên, cô cũng đã quen với hành động này của Phó Tư Nguyên. Chỉ là, hình ảnh này trong mắt Chu Chính Hiến lại có ý nghĩa khác.

“Phó tiên sinh, lại gặp mặt rồi.” Chu Chính Hiến nhìn anh ta, sau đó đứng dậy, đưa tay ra.

Phó Tư Nguyên bắt tay với anh, “Ừ, rất khéo, dạo này Chu tiên sinh có khỏe không?”

“Tất nhiên, có bác sĩ tốt như Nhiễm Nhiễm bên cạnh thì sẽ không có vấn đề gì.”

Nhiễm Nhiễm?

Lâm Tấn Nhiễm theo bản năng liếc nhìn cha mẹ đang ngồi bên cạnh, quả nhiên, cô thấy rõ khi cha mẹ nghe thấy cái tên Nhiễm Nhiễm thì trong mắt tràn ngập sự kinh ngạc, còn có vui mừng.

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

“Thì ra là mấy đứa đều biết nhau.” Đồng Hựu Cảm liếc Lâm Tấn Nhiễm, vội đứng dậy nói, “Vậy là được rồi, mấy người trẻ tuổi các con ngồi đây nói chuyện đi, cô đi nấu cơm.”

“Đúng đúng đúng.” Lâm Phong tiếp lời. “Các con nói chuyện đi, ở trong nhà cứ tự nhiên, không cần khách sáo.”

Chu Chính Hiến gật đầu với Lâm Phong, “Chú Lâm, chú còn phải nghỉ ngơi nhiều, không cần miễn cưỡng thân thể để tiếp đãi đâu ạ, chúng cháu cũng không phải người ngoài.”

Suýt nữa Lâm Tấn Nhiễm đã tròn mắt, không phải người ngoài? Vậy là người nào?

Có điều, nửa câu đầu Chu Chính Hiến nói đúng. Vì thế Lâm Tấn Nhiễm bước đến sau lưng Lâm Phong, “Cha, để con đưa cha vào phòng nghỉ ngơi, con sẽ tiếp đãi bọn họ.”

Lâm Phong quả thật đã mệt, “Được.”

Lâm Tấn Nhiễm vừa mới đưa Lâm Phong vào thì cửa liền bị đẩy mạnh ra, mẹ cô đi vào theo.

“Chuyện này là sao vậy Tấn Nhiễm?” Cửa vừa đóng lại Đồng Hựu Cảm đã hỏi dồn, “Cái cậu Chu kia có quan hệ gì với con? Cậu ấy gọi con là Nhiễm Nhiễm... Các con thân thiết lắm sao? Không phải là bạn con à? Chắc, sao chuyện này lại không nói với mẹ tiếng nào?”

Lâm Tẫn Nhiễm, “... Mẹ, đừng kích động, chúng con không có quan hệ gì cả.”

Đông Hựu Cầm lườm cô, “Con đừng nói linh tinh, người ta đã đến tận nhà gặp mẹ và cha con, còn mang theo rất nhiều quà, như thế mà con còn nói không có quan hệ?”

Lâm Tẫn Nhiễm mím môi, “Lúc nãy hai người đã nói chuyện với anh ấy rồi, anh ấy nói thế nào ạ?”

“Cậu ấy nói mình là bạn con, nghe nói cha con bị bệnh nên đến thăm.”

“À.” Lâm Tẫn Nhiễm nói, “Con bổ sung thêm một chút, anh ấy còn là ông chủ của con.”

“Cha thấy cậu ấy không phải người bình thường.” Lâm Phong nói chen vào, “Khí chất đó không phải người xuất thân từ gia đình bình thường có được, cậu ấy thích con à?”

Lâm Tẫn Nhiễm ghen lời.

Lâm Phong thấy cô im lặng thì đã đoán được một vài chuyện, “Nhìn qua là người tốt, có điều vận sự tùy duyên, con tự mình xử lý đi.”

Lâm Tẫn Nhiễm khẽ nói, “Con biết rồi cha, con đi ra ngoài đây.”

“Được rồi, đi ra đi.”

Lâm Tẫn Nhiễm xoay người mở cửa, Đông Hựu Cầm đè tay cô lại, “Tần Nhiễm, mẹ không muốn xen vào chuyện của con, nhưng vẫn phải hỏi nhà cậu ấy không bình thường đến mức nào? Người nhà cậu ấy có biết con không?”

Lâm Tẫn Nhiễm mỉm cười, “Mẹ, bọn con không có gì cho nên người nhà anh ấy có biết hay không cũng không quan trọng, mẹ không cần suy nghĩ nhiều, cứ coi anh ấy là bạn bè bình thường của con là được.”

Nói xong, Lâm Tẫn Nhiễm mở cửa đi ra ngoài.

Ngoài phòng khách, ba người đàn ông ngồi trên sofa thấy cô đi ra, ánh mắt đồng thời nhìn về hướng này, ba ánh mắt mang theo ba hàm ý khác nhau.

Chu Chính Hiến và Phó Tư Nguyên cùng ngồi trên ghế dài, Lâm Tẫn Nhiễm nhìn thoáng qua, gần đó là Chu Diển. Cô quay đầu nhìn anh ta, “Làm sao hai người biết nhà em?”

Chu Diển thấy cô ngồi xuống thì bắt đầu khấn trương, “Cái đó... Tôi...”

“Hỏi Ngô Quý Đồng.” Chu Chính Hiến ngồi bên cạnh trả lời, anh sẽ không nói là do điều tra cô mà biết.

Lâm Tẫn Nhiễm hừ một tiếng, “Cậu ta lắm lời thật đấy.”

“Hai người thật sự đi từ Bắc Kinh tới nhà em?”

Chu Diễm ngồi gần cô, cũng không biết nên trả lời thế nào, anh ta không bình tĩnh nổi nên trực tiếp đứng lên, “Tôi đi xuống bếp xem cô Đồng có cần giúp gì không.”

Dứt lời, anh ta đi như chạy trốn.

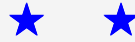
Lâm Tấn Nhiễm cười như không phải nhìn anh ta, quay lại hỏi Chu Chính Hiến, “Anh ta biết nấu ăn?”

Chu Chính Hiến suy nghĩ, “Hình như biết.”

Lâm Tấn Nhiễm cười nhạo một tiếng, “Người bên cạnh mình mà anh cũng không hiểu rõ, đúng là có bản lĩnh.”

“Anh hiểu cậu ta làm cái gì?” Ánh mắt Chu Chính Hiến trở nên dụi dàng, thản nhiên nói, “Anh hiểu em là đủ rồi.”

Chương 42

“**Ă**n cơm nào, mọi người mau ra ăn cơm.” Đồng Hựu Cầm bung món cuối cùng lên bàn rồi gọi mọi người qua.

Phó Tư Nguyên đứng dậy, “Dì Đồng, cháu về trước đây.”

“Ồ hay, sao lại về, ở đây dùng bữa đã.”

Ánh mắt Phó Tư Nguyên lướt qua Chu Chính Hiến, “Thôi ạ, để lần sau.”

Đồng Hựu Cầm nhìn anh ta, nói đùa, “Thằng nhóc này, mẹ cháu làm cơm đâu có ngon bằng dì.”

Phó Tư Nguyên rất thân thiết ôm vai Đồng Hựu Cầm, “Mẹ cháu mà nghe được mấy lời này, đảm bảo sẽ tranh luận với dì cho mà xem.”

Đồng Hựu Cầm, “Cháu mời bà ấy tới đây, dì sẽ làm cho bà ấy tâm phục khẩu phục.”

Phó Tư Nguyên cười khẽ, “Được ạ được ạ, cháu về sẽ nói với mẹ cháu.”

Phó Tư Nguyên chào những người khác xong liền ra về.

Nhà anh ta ở ngay đối diện, vài bước là có thể đến, về ăn cơm hay không cũng không phải là chuyện to tát gì, chỉ là... Thấy ánh mắt người kia cứ nhìn Lâm Tấn Nhiễm, anh ta cảm thấy không thoải mái.

“Cô à, cô cứ ngồi đi, để cháu bung cơm đi.” Chu Diễm ở trong phòng bếp có vẻ rất bận rộn. Đồng Hựu Cầm cười nói, “Được rồi được rồi, cháu cũng ngồi đi, rửa rau thái rau đều làm phiền cháu rồi.”

“Không phiền không phiền ạ.”

Lâm Tấn Nhiễm đi tới, liếc mắt nhìn Chu Diễm, “Hôm nay anh chăm chỉ thật đấy.”

Chu Diễm, “À... cũng bình thường thôi...”

Mấy người ngồi xuống, Đồng Hựu Cầm bung đồ ăn vào phòng cho Lâm Phong, sau đó mới ngồi xuống ăn cơm.

“Chính Hiến, Chu Diễm, cô cũng không biết đồ ăn có hợp khẩu vị của các cháu không, nếu không hợp thì phải nói, chúng ta có thể gọi thức ăn bên ngoài.”

Chu Chính Hiến mỉm cười, “Đồ ăn cô làm rất hợp khẩu vị của cháu.”

Chu Diễm tiếp lời, “Đúng đúng đúng, so với nhà chúng cháu còn ngon hơn.”

Lâm Tẩn Nhiễm khẽ cười, “Cái này thì nói hơi quá rồi.” Thức ăn ở Chu gia đều do đầu bếp cao cấp nấu, tuy rằng cô biết mẹ mình nấu rất ngon, nhưng không thể nào so với đầu bếp chuyên nghiệp được.

Thế mà Chu Chính Hiến cũng nói, “Không hề nói quá, như vậy mới đúng là đồ ăn gia đình.”

Lâm Tẩn Nhiễm ngược lên nhìn anh, ánh mắt anh cũng dừng trên người cô, tiếp đó anh gắp một miếng thịt đặt vào bát cô, “Nhìn cái gì, ăn cơm đi.”

Lâm Tẩn Nhiễm, “Anh lo mà ăn đi, nhớ rõ, không được đụng vào đồ cay.”

Chu Chính Hiến nghe xong những lời này, nhất thời ánh mắt nhìn cô dịu dàng đến mức có thể vắt ra nước, “Được, nghe lời em.”

Vừa dứt lời, Lâm Tẩn Nhiễm lập tức cảm giác được ánh mắt của Đồng phu nhân nhà nàng, ánh mắt đấy... Như muốn xuyên thủng cô.

Lâm Tẩn Nhiễm yên lặng cúi đầu ăn cơm, người đàn ông này, không nên nói chuyện làm người ta liên tưởng xa xôi thế chứ.

Cơm nước xong, Chu Chính Hiến và Chu Diễm ngồi nói chuyện một lúc mới chuẩn bị trở về khách sạn.

“Nhiễm Nhiễm, tiễn bọn họ đi, bọn họ không quen đường ở đây, cũng không biết có tìm được khách sạn không.”

Lâm Tẩn Nhiễm lên tiếng, “Mẹ, trên đời này có thứ gọi là bản đồ.”

Đồng Hựu Cẩm, “Bản đồ cái gì, không lịch sự chút nào, nếu không phải nhà chúng ta không đủ chỗ, mẹ còn định để hai người họ ở lại đây, nhanh đi đi, không đưa người ta đến khách sạn cũng đừng hòng về.”

Lâm Tẩn Nhiễm, “...Vâng.”

Chỉ nói thế thôi mà, cũng không nói là không tiễn, kích động như vậy làm gì?

Ba người cùng xuống tầng.

“Vẫn còn sớm, Chu Diễm, cậu lái xe về trước đi.” Chu Chính Hiến đột nhiên nói.

Lâm Tẩn Nhiễm dừng lại, “Anh ta đi rồi, anh thì sao?”

Chu Chính Hiến quay đầu nhìn cô, “Em sống ở đây nhiều năm rồi, đi dạo với anh một chút nhé?”

Ánh mắt Chu Diễm đảo qua đảo lại giữa hai người, “Vâng, khi nào muốn về thì hãy gọi cho tôi.”

Chu Chính Hiến, “Ừ.”

Nói xong, Chu Diễm đi về phía xe, lái xe chạy đi.

Lâm Tấn Nhiễm và Chu Chính Hiến đứng một chỗ, không ai nói chuyện.

“Anh muốn đi dạo ở đâu?”

Khóe miệng Chu Chính Hiến cong lên, duỗi tay xoa xoa đầu cô, “Trước kia em thường hay đi chơi ở đâu, chúng ta đi đến đó đi.”

Lâm Tấn Nhiễm mím môi, đưa tay sửa lại mái tóc bị anh làm loạn, “Đừng xoa đầu em, còn coi em là trẻ con à?”

Chu Chính Hiến nhướn mày, “Anh không coi em là trẻ con.” Anh làm như không có chuyện gì, thản nhiên nói, “Làm gì có đứa trẻ nào như em.”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Lâm Tấn Nhiễm không biết dẫn anh đi đâu, thật ra, khi cô mười mấy tuổi cũng không thích ra ngoài đi chơi, sau đó lại đến Bắc Kinh học đại học, đối với thành phố nhỏ này, thật ra cô cũng không quen cho lắm.

“Ôi, Tấn Nhiễm hả, vừa thấy cháu đi cùng Tư Nguyên, sao lại ra ngoài tiếp vậy?” Bảo vệ của khu nhà đã làm ở đây mười năm nên hiểu rất rõ các hộ gia đình ở đây.

Ông ấy nói xong mới thấy rõ Chu Chính Hiến, “Ồ, đây không phải Tư Nguyên, Tấn Nhiễm, bạn trai à?”

Lâm Tấn Nhiễm há miệng thở dốc, người bên cạnh lại lên tiếng, “Chào bác, cháu là... bạn của cô ấy.”

Nghe giọng điệu của Chu Chính Hiến, người ngu cũng nhận ra ý nghĩa trong lời của anh. Về mặt bác bảo vệ nhất thời bưng tỉnh, “Bác còn tưởng cháu và Tư Nguyên là một đôi, nhưng nhìn vị tiên sinh này cũng không tệ, Tấn Nhiễm à, có phúc khí lắm.”

Lâm Tấn Nhiễm khẽ ho một tiếng, “Cảm ơn bác.”

Cô xoay người kéo tay áo Chu Chính Hiến, “Đi thôi.”

Bác bảo vệ khu nhà có tiếng là nói nhiều, nếu không đi thì có lẽ phải đứng ở đây đến bình minh mất.

Lâm Tấn Nhiễm kéo cổ tay anh đi lên phía trước, đi chưa được mấy bước đã thấy lòng bàn tay ấm áp, cô dừng bước quay lại nhìn, người đàn ông ở phía sau chuyển động tay, vũng vàng nắm lấy tay cô.

“Quan hệ của em và Phó Tư Nguyên tốt lắm à?” Người đàn ông đi đến bên cạnh cô, giọng nói không hề dịu dàng.

Lâm Tấn Nhiễm cụp mắt nhìn anh nắm tay cô, đột nhiên không muốn giã ra, vì thế ngoan ngoãn đi theo anh, “Khi còn nhỏ em với anh ấy là bạn, à... cũng không tính là bạn, anh ấy lớn hơn em vài tuổi, giống anh trai hơn.”

“Anh ta đối xử với em rất tốt?” Chu Chính Hiến nhớ tới bộ dạng lúc nãy của bọn họ ở trước cửa, thật sự giống thanh mai trúc mã. Nhưng so với Phó Tư Nguyên, anh không những quen biết sớm hơn mà còn nhìn cô lớn lên.

“Rất tốt.” Lâm Tấn Nhiễm không để ý cho lắm, “Lúc vừa tới đây vài năm em không thích nói chuyện, anh ấy luôn lẳng lặng ngồi cùng em, cũng luôn kiên trì đưa em ra ngoài chơi. Dần dần sau đó, em mới bắt đầu nói chuyện.”

Chu Chính Hiến bất ngờ siết chặt tay cô, anh quay đầu nhìn cô, giọng nói trở nên nặng nề, “Xin lỗi.”

Lâm Tấn Nhiễm sững sốt, khẽ cười một tiếng, “Sao đột nhiên anh lại nói xin lỗi?”

Chu Chính Hiến không nói gì.

Cô nói, lúc vừa tới đây vài năm thì không thích nói chuyện, thật ra anh biết, không phải đơn giản là cô không nói chuyện, mấy năm đó cô hoàn toàn bao bọc mình trong không gian riêng, bài xích với thế giới bên ngoài.

Tối hôm đó, Chu Diễm mang tư liệu của cô đến, từng chữ từng chữ trong đó đều khiến anh đau lòng, lúc đấy anh mới biết cô không chỉ bị giày vò bởi vì gương mặt bị hủy, mà còn bởi trong lòng bị tổn thương nên mới sống đau khổ như vậy.

Bây giờ nghe cô nói nhẹ nhàng đến thế nhưng anh hiểu rõ, đó là mấy năm khó khăn nhất của cô. Nhưng mấy năm đấy, anh lại không ở bên cạnh cô.

“Ồ.” Lâm Tấn Nhiễm hoảng sợ, người đàn ông bất ngờ duỗi tay ôm cô vào trong lòng, quanh chóp mũi là hơi thở quen thuộc. Lâm Tấn Nhiễm có thể cảm nhận được áp suất rất thấp tỏa ra từ thân thể anh.....

“Sao vậy, chẳng lẽ em nói em ở cùng với Phó Tư Nguyên nên anh không vui?” Lâm Tấn Nhiễm trêu anh, không ngờ người đàn ông chống cằm lên bả vai cô khẽ “Ừ” một tiếng, “Nghĩ đến việc lúc anh không ở đó, có một người đàn ông đã đưa em đi chơi, thật sự rất khó chịu.”

Lâm Tấn Nhiễm sững sốt, mơ hồ cảm thấy buồn cười, lời nói này thật sự không giống những lời Chu Chính Hiến sẽ nói.

“Đi thôi.” Chu Chính Hiến buông cô ra, nhưng vẫn nắm chặt tay cô, “Từ nay về sau anh sẽ đưa em đi chơi, những người khác đừng hòng nghĩ đến.”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Anh còn coi em là đứa trẻ ba tuổi sao?

Hai người nắm tay chậm rãi đi dạo, đi hơi xa một chút.

“Trước kia ở đây là một công viên nhỏ, em thỉnh thoảng cũng sẽ đến đây ngồi.” Lâm Tấn Nhiễm và Chu Chính Hiến đi tới gần hệ thống cửa hàng,

Lâm Tẩn Nhiễm kéo anh ngồi xuống cái ghế gần đấy, “Nhưng bây giờ đã xây dựng thành một trung tâm thương mại.”

Sau khi nói xong, Lâm Tẩn Nhiễm phát hiện ánh mắt Chu Chính Hiến đang nhìn một đôi tình nhân cách đó không xa, “Anh nhìn gì vậy?”

Chu Chính Hiến, “Bọn họ đang làm gì vậy, lấy một con sao biển màu đỏ từ trong cái tủ mà vui vẻ đến thế à?”

Lâm Tẩn Nhiễm nhìn mấy con thú bông trong lòng cô gái kia. “Đó là máy gấp gấu bông.”

Chu Chính Hiến quay đầu nhìn cô, hiển nhiên là muốn hỏi, máy gấp gấu bông là gì.

Khóe miệng Lâm Tẩn Nhiễm giật giật, “Đại thiếu gia, đến cả trò chơi dành cho trẻ con mà cũng không biết? Cái máy đó cho tiền xu vào, sau đó dùng cái móng vuốt kia gấp, gấp được cái nào thì nó là của anh.”

Ánh mắt Chu Chính Hiến sáng ngời, “Thật không, đi thử đi.”

Lâm Tẩn Nhiễm trố mắt, vẻ mặt đầy ghét bỏ, “Lớn rồi, còn chơi cái này làm gì?”

Chu Chính Hiến xoa xoa đầu cô, “Vừa rồi hai người kia không phải cũng thế à, hơn nữa, sao em giống người già thế?”

Lâm Tẩn Nhiễm, “... Nhạt nhẽo.”

Chu Chính Hiến không để ý đến việc cô không phối hợp, mà còn kéo cô đến chỗ máy gấp gấu bông, “Đứng bên cạnh xem nhé, anh sẽ gấp cho em một con.”

Người nào đó nói gấp một con rất nhẹ nhàng, nhưng thử hơn mười lần, cuối cùng nhận ra cái này không phải muốn gấp là gấp được.

Lúc này Lâm Tẩn Nhiễm đứng bên cạnh, nhin cười nhìn lông mày người đàn ông nọ đang dần dần nhíu lại, “Chắc, lại không trúng, Chu tiên sinh, anh có được không đó?”

Tay Chu Chính Hiến đang cho tiền xu vào ngừng lại, anh hơi nghiêng đầu, “Anh có được hay không, em thử là biết.”

Lâm Tẩn Nhiễm: “...”

Con mẹ nó, anh nói lời vàng ngọc gì vậy?

Bóng đêm dần dần buông xuống, trung tâm thương mại càng lúc càng nhiều người, bọn trẻ con và các đôi tình nhân cũng lần lượt kéo đến rất đông. Nhưng mọi người đều dừng chân bên cạnh máy gấp gấu bông.

Không chỉ vì người đàn ông chiếm lấy cái máy một lúc lâu rồi, mà còn bởi vì diện mạo của anh quá thu hút sự chú ý của người khác.

Trong tay Lâm Tấn Nhiễm cầm con Pikachu, cô khẽ nói, “Đã gấp được một con rồi mà.”

Chu Chính Hiến vẫn kiên trì, “Lúc nãy em nói con sao biển này đáng yêu hơn mà.”

Lâm Tấn Nhiễm, “Anh gấp gần 100 lần mới được một con Pikachu...”

Chu Chính Hiến dừng lại, “Em còn đếm giúp anh à?”

Lâm Tấn Nhiễm, “Không, nhìn số tiền anh bỏ vào máy rồi suy ra thôi.”

Chu Chính Hiến suy nghĩ rồi nói, “Nhưng em nói cái đó đáng yêu, yên tâm, anh nhất định sẽ gấp được cho em.”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Cô gái nhỏ bên cạnh nghe xong thì khuôn mặt ửng đỏ, mẹ ơi, đây là bộ dạng không được thì không cam lòng mà, thật sự rất giỏi dỗ bạn gái đó, bạn gái thích cái gì thì làm cho bằng được.

Đẹp trai quá đi!!!

Trong lòng Lâm Tấn Nhiễm thầm nghĩ... Chàng trai à, số tiền xu từ nãy đến giờ anh đút vào có thể mua được một cái máy gấp gấu bông luôn rồi.

Chương 43

Trong tiếng reo hò của đám con gái xung quanh, cuối cùng cũng gặp được con sao biển. Chu Chính Hiến bình tĩnh nhường mày, cúi người lấy nó ra, đặt vào trong lòng Lâm Tấn Nhiễm, “Cầm lấy.”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn dáng vẻ đặc ý của người đàn ông trước mặt, khóe miệng tràn ngập ý cười, “Đúng là trăm cay nghìn đắng... Cảm ơn anh.”

“Chỉ cảm ơn như vậy thôi sao?” Chu Chính Hiến nhú màu, nhưng khóe miệng cũng hơi cong lên. Lâm Tấn Nhiễm liếc anh, “Vậy anh còn muốn thế nào nữa?”

Bàn tay Chu Chính Hiến vòng ra phía sau khoác nhẹ lên vai cô, vẻ mặt dịu dàng không hiểu sao hơi lưu manh, “Cái này, để anh nghĩ đã...”

“Mỹ nữ, mau hôn người ta một cái đi.” Đột nhiên không biết ai đó ở xung quanh nói đùa, sau đó nhiều người cũng hòa theo, “Đúng vậy đúng vậy, hôn một cái đi. Bỏ ra nhiều tiền như vậy, không hôn một cái đúng là có lỗi với người ta đó.”

Chu Chính Hiến rất hưởng thụ cong môi cười, anh nghiêng đầu nhìn người con gái bên cạnh, ánh mắt dịu dàng, “Ý kiến của mọi người cũng không tồi.”

Lâm Tấn Nhiễm nâng khủy tay lên, cô không dùng nhiều lực, đẩy người nào đó ra. Sau đó cô ôm gấu bông đi ra khỏi đám đông.

Phía sau vang lên tiếng bước chân, cô bị anh đưa tay kéo lại, Chu Chính Hiến nhìn về phía trước, cười nói, “Làm sao vậy, cô gái nhỏ nhà anh xấu hổ à?”

Lâm Tấn Nhiễm dừng chân, trừng mắt với anh, “Ai xấu hổ chứ?”

“Không sao.” Chu Chính Hiến dừng lại, cúi xuống như đang đánh giá cô.

Lâm Tấn Nhiễm bị nhìn chằm chằm thì mặt nóng lên, cô nhét hai con gấu bông vào lòng anh, tức giận nói, “Gọi điện thoại cho Chu Diễm, bảo anh ta đến đón anh về đi... Ồi.”

“Bây giờ bảo cậu ta đến, em muốn cậu ta làm cái bóng đèn cao áp hả?” Chu Chính Hiến duỗi tay ôm cô vào ngực, mà hai con gấu bông bị nhét trong ngực anh lúc này bị kẹp giữa hai người.

Pikachu & Sao biển: Chúng tôi uất ức quá đi mất, nhưng chúng tôi không nói được...

Lâm Tẩn Nhiễm: “....”

Chu Chính Hiến, “Em đã không thấy xấu hổ, vậy.....”

Lâm Tẩn Nhiễm ngẩng đầu, vậy cái gì?

Không đợi cô mở miệng hỏi đã có một bóng người phủ xuống, người đàn ông đang ôm cô vô cùng chính xác áp môi mình lên môi cô. Xúc cảm lạnh lạnh trên môi là hơi thở mà cô quen thuộc, tim đập lỡ một nhịp.

Mà phía sau bọn họ, mấy người vừa nãy chứng kiến Chu Chính Hiến bỏ ra “số tiền lớn” để gấp gấu bông vẫn luôn nhìn chăm chú bọn họ, bây giờ đều âm ỉ hét lên, ánh mắt kia, tuyệt đối đều tràn ngập bong bóng màu hồng.

Lâm Tẩn Nhiễm biết có người đang nhìn họ, ở trước mặt mọi người ôm ôm ấp ấp, đột nhiên cô cảm thấy... Những người này dường như hơi chướng mắt.

“Lại ngây người rồi.” Chu Chính Hiến hơi buông cô ra, giọng nói mềm mại mà quyến rũ vang lên, “Mấy ngày nay em không tới, anh rất nhớ em.”

Đêm nay Lâm Tẩn Nhiễm ngủ rất ngon, trong mộng, cô lại mơ thấy Chu Chính Hiến.

Bộ dạng của anh khi hai mươi tuổi tuy rằng hơi ngây ngô, nhưng không khác bây giờ là mấy. Anh dắt cô của năm hơn mười tuổi, cùng đi trên con đường mà hôm nay bọn họ đi.

Đi được một lúc, anh đột nhiên cúi đầu muốn hôn cô, trong mơ, cô gái mười lăm tuổi đỏ mặt, đưa tay ngăn môi anh không cho anh tới gần.

Một lúc lâu sau, chỉ nghe người đàn ông nói bên tai cô gái, “Chờ em trưởng thành anh sẽ không bỏ qua cho em.”

Hôm sau khi tỉnh ngủ, những lời này vẫn luôn quanh quẩn bên tai Lâm Tẩn Nhiễm. Cô ngồi dậy, đưa tay đỡ trán.

Ôi, xem ra giấc mơ rất chân thực.

Lâm Tẩn Nhiễm rời giường, cô bước ra khỏi phòng, vừa mở cửa đã thấy người ngồi trên sofa, cô sững sốt, nói, “Sao anh lại ở đây?”

Chu Diễm đang nghịch điện thoại di động, nghe thấy vậy thì ngược mắt lên, anh ta hơi bối rối, “À... Thiếu gia ra ngoài đi dạo với cô chú rồi, tôi nhàn rỗi không có việc gì làm nên ngồi ở đây.”

Lâm Tẩn Nhiễm, “Đi dạo? Anh ấy và cha mẹ tôi?” Bình thường giờ này quả thật mẹ cô hay đưa cha ra ngoài đi dạo một lúc, nhưng mà, tại sao Chu Chính Hiến lại đi cùng?

Chu Diễm “ừ” một tiếng, “Họ nói sẽ trở về sớm thôi.”

“Được rồi.” Lâm Tấn Nhiễm gạt đầu, đi vào phòng tắm rửa mặt. Sau khi xong, cô tùy ý ngồi xuống bên cạnh Chu Diễm.

Chu Diễm nhìn cô, “Buổi sáng cô muốn ăn gì? Tôi làm cho cô.”

Lâm Tấn Nhiễm sững sốt, “Hà?”

Chu Diễm ho nhẹ, “Hôm qua tôi thấy có bánh mì trong tủ lạnh, tôi rán giúp cô một quả trứng nhé?”

Lâm Tấn Nhiễm khẽ cười, “Anh là khách, anh ở trong nhà tôi làm bữa sáng cho tôi còn ra thể thống gì nữa. Thôi bỏ đi, tôi tự làm là được rồi.”

Nói xong, Lâm Tấn Nhiễm đứng dậy.

“Tôi, tôi biết rồi.”

Người phía sau bắt ngò nói.

Lâm Tấn Nhiễm quay đầu, nhìn anh ta với ánh mắt khó hiểu, “Biết cái gì?”

Chu Diễm mấp má môi, “Biết cô là ai.”

Vừa dứt lời, anh ta nhận ra ánh mắt của người trước mặt trở nên cẩn thận một cách khác thường, Chu Diễm vội nói, “Tôi sẽ không nói ra ngoài, trừ thiếu gia thì không ai biết cả.”

Một lúc lâu sau Lâm Tấn Nhiễm vẫn không nói gì, trong lòng Chu Diễm hơi hồi hộp, “Tấn Nhiễm, tôi...”

“Tôi biết sớm muộn gì anh cũng sẽ biết.”

Chu Diễm sững sờ.

“Anh là người Chu Chính Hiến tín nhiệm nhất, cũng là phụ tá đắc lực của anh ấy, nếu anh ấy muốn cho người điều tra tôi, trừ anh ra, anh ấy sẽ không yên tâm về người khác.” Chu Diễm, “... Xin lỗi.”

Lâm Tấn Nhiễm nhướn mày, “Kỳ lạ nhỉ, hai người đều nói xin lỗi với tôi là sao vậy?”

Chu Diễm cúi đầu không nói chuyện, anh ta cũng không biết sao lại như vậy, chỉ cảm thấy... Nên xin lỗi cô. Nhớ lại bản thân từng thề son sắt “Nếu như là tôi, tôi cũng sẽ cứu thiếu gia trước.”, anh ta chỉ cảm thấy áy náy không dứt.

Cô bé này, dù sao cũng là người thân của anh ta.

“Được rồi...” Lâm Tấn Nhiễm cười giễu, “Đừng có diễn mấy chuyện buồn với tôi, anh không cần phải như thế.”

Chu Diễm mím môi không nói gì.

Lâm Tấn Nhiễm hơi nhướn mày, “Anh ăn chưa, nếu chưa ăn thì tôi làm một phần cho anh.”

Chu Diễm không yên lòng gật gật đầu, “Tôi ăn rồi, cô ăn đi.”

“Ừ.”

Sau khi Lâm Tấn Nhiễm ăn xong bữa sáng thì Chu Chính Hiến và cha mẹ cô đã trở về.

Ba người vừa nói vừa cười, dường như cuộc nói chuyện khá thú vị. Lâm Tấn Nhiễm ngồi trên ghế sofa nhìn ba người bọn họ, “Mấy người đi dạo lâu hơn so với bình thường đấy.”

Trên mặt Đồng Hựu Cẩm tràn ngập ý cười, “Có Chính Hiến đi cùng nên cha mẹ nói chuyện lâu hơn một chút.”

Lâm Tấn Nhiễm bĩu môi, “Không ngờ người nào đó còn biết lấy lòng tưởng bói.”

Chu Chính Hiến đang đưa Lâm Phong về phòng, nghe vậy liền nghiêng đầu nhìn cô, “Bởi vì đó là cha mẹ em nên mới như thế.”

Ý cười trên mặt Đồng Hựu Cẩm lại càng tươi hơn, “Áy áy, đứa trẻ này rất hiểu chuyện, để cậu ấy cùng đi dạo với hai người già đúng là làm khó nó.”

Lâm Tấn Nhiễm: Đúng là chưa cần một ngày đã dễ dàng thu phục cha mẹ cô rồi.

Giữa trưa, sau khi cơm nước xong, Lâm Tấn Nhiễm trở về phòng nghịch di động. Bên ngoài phòng khách, người nào đó đang trò chuyện vui vẻ với bà Đồng nhà cô, Lâm Tấn Nhiễm rất tò mò, có chuyện gì có thể khiến cho hai người nói chuyện lâu như vậy...

“Cốc cốc cốc.”

“Vào đi.” Lâm Tấn Nhiễm ngồi trước máy tính ở bàn học, nghe được tiếng gõ cửa thì thuận miệng đáp.

“Còn tưởng em ngủ trưa.” Người bước vào là Chu Chính Hiến, anh vừa vào đã đóng cửa lại.

Lâm Tấn Nhiễm thấy anh thì hơi sững sốt, “Mẹ em đâu?”

“Ở phòng bếp, nói muốn làm bữa trưa cho chúng ta, Chu Diễm cũng đi giúp cô rồi.”

Lâm Tấn Nhiễm “à” một tiếng, bỗng nhiên tò mò nhìn anh, “Anh và mẹ em có nhiều chuyện để tán gẫu vậy sao?”

“Có chứ.” Chu Chính Hiến cúi người, một tay chống lên bàn, một tay đặt lên lưng ghế cô ngồi, “Nói về em, còn có rất nhiều chuyện này nọ có thể tán gẫu.”

Ánh mắt Lâm Tấn Nhiễm chột lóe, “Hai người đã nói đến mức nào rồi?”

“Đến mức khiến mẹ em cảm thấy em và anh...”

“Và anh cái gì?”

Chu Chính Hiến khẽ cười, “Em không phát hiện ra mẹ em đã coi anh là bạn trai em rồi sao?”

“... Không.”

Chu Chính Hiến híp mắt, cong tay gõ vào ót cô, “Thị lực của em không tốt lắm.”

Lâm Tấn Nhiễm lườm anh, “Thị lực của anh không tốt thì đúng hơn.”

Chu Chính Hiến hừ lạnh một tiếng, cụp mắt nhìn cô, “Đứng lên.”

Lâm Tấn Nhiễm khó hiểu nhìn anh, “Làm gì?”

“Ôm một lát.”

Trái tim Lâm Tấn Nhiễm đập mạnh hơn, cô thừa nhận, chỉ ba chữ đó thôi, cô bị trêu chọc rồi.

Nhưng Chu Chính Hiến thấy cô ngồi yên không nhúc nhích thì cho rằng cô không chịu phối hợp, nên anh trực tiếp cúi xuống ôm cô từ trên ghế lên, thuận tiện thờ dài một cái, “Càng lớn càng không nghe lời, sau này phải làm thế nào với em bây giờ?”

“Anh làm gì đấy?” Lâm Tấn Nhiễm theo bản năng nhìn về phía cửa phòng, vừa rồi anh đi vào chỉ thuận tay đóng cửa lại, cũng không khóa cửa.

Chu Chính Hiến thấy ánh mắt cô thì lập tức đoán được suy nghĩ trong lòng cô, anh duỗi tay véo má cô, “Em cảm thấy anh đang ở trong phòng em thì còn có ai không có mắt nhìn mà đẩy cửa vào?”

Lâm Tấn Nhiễm, “... Anh đừng làm loạn.”

Chu Chính Hiến cúi người, khiến cho cô và anh càng dựa sát vào nhau hơn, “Anh làm loạn cái gì?”

Lâm Tấn Nhiễm trừng mắt nhìn anh, hai tay người này ôm chặt lấy eo cô, vậy mà vẫn còn mặt mũi hỏi lại.

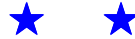
“Em nói làm loạn, đại khái là như vậy à.....” Chu Chính Hiến dùng sức bế cô lên, sau đó ném cô lên giường.

Lâm Tấn Nhiễm buồn bực hừ một tiếng, may là lúc này cô vẫn giữ được lý trí không hét lớn, nếu không... không biết mấy người ở ngoài sẽ nghĩ thế nào nữa.

Người đàn ông ở bên giường cúi người xuống, hai tay chống hai bên người cô, thân thể cũng không hoàn toàn áp xuống, nhưng... hai thân thể tiếp xúc qua lớp quần áo, vẫn có cảm giác mờ ám.

“Nhiễm Nhiễm, buổi chiều anh phải đi rồi.” Giọng nói của người đàn ông phía trên hơi khàn khàn, anh thấp giọng nói, “Anh sợ anh sẽ nhớ em, cho nên em mau về sớm một chút.”

Chương 44

Lâm Tấn Nhiễm sừng sốt, trong lòng như mặt hồ yên tĩnh bị ném hòn đá ném vào, tiếng “Ầm ầm” vang lên, sau đó giọt nước từng vòng từng vòng đập dờn tràn ra, một lúc lâu sau vẫn không dừng.

“Em, em còn ở lại nhà hai ba ngày nữa.”

Chu Chính Hiến đưa tay vuốt ve mặt cô, “Ừ, hai ba ngày...”

“Hai ba ngày cũng không lâu.” Lâm Tấn Nhiễm, “Anh đứng lên trước đã.”

“Không dậy nổi.” Chu Chính Hiến nghiêm túc từ chối, tiếp đó anh cúi đầu xuống, giống như hòn sỏi mà cắn một cái lên cái cổ trắng nõn của cô.

Cả người Lâm Tấn Nhiễm cứng đờ, “Này...”

Thế nhưng người đàn ông này cũng không để ý tới cô, cắn một cái còn không thỏa mãn, bắt đầu di chuyển qua lại trên cổ cô. Cuối cùng cô cũng không biết anh cắn hay là hôn, chỉ cảm thấy chỗ anh chạm vào vừa ngứa vừa tê dại, khiến người ta hơi run rẩy, cũng làm cho người ta lưu luyến khoảnh khắc động tình này.

Bị mùi hương nhàn nhạt thoang thoang chỉ thuộc về người con gái dụ dỗ khiến hơi thở Chu Chính Hiến dần dần không ổn định, tay anh không tự giác vén vạt áo cô lên, dọc theo thắt lưng chạm rãi mò lên trên.

Thời tiết bây giờ cũng chỉ cần mặc quần áo đơn giản, trên người Lâm Tấn Nhiễm chỉ mặc áo T-shirt, căn bản không hề có vật cản. Trong lòng bàn tay là da thịt tinh tế bóng loáng, giống như bạch ngọc dương chi loại tốt nhất, tay anh dán lên đó đến ghê, liên tục vuốt ve không ngừng.

Cùng với động tác tay, môi anh cũng dần dần tìm được môi cô, hôn lên, cạy mở môi cô. Từ dịu dàng chuyển sang thô bạo, anh si mê mùi hương trên môi cô, cứ như thế hãm sâu trong sự kiêu diễm đó.

Mà Lâm Tấn Nhiễm cũng không chạy được đi đâu, bây giờ cô đã bị trêu chọc đến nỗi không phân biệt được Đông, Tây, Nam, Bắc, lúc này chỉ cảm thấy thân thể như con thuyền nhỏ đập dờn trong cơn sóng lớn.

“Um...” Lâm Tấn Nhiễm không tự giác kêu một tiếng, nhưng cô nhanh chóng phát hiện ra tiếng kêu này sẽ kích thích ái dục vọng, vì thế cô cố gắng

nhịn cảm giác này xuống, ép buộc bản thân kiềm chế không được phát ra âm thanh nào nữa.

“Nhiễm Nhiễm.” Chu Chính Hiến kéo giãn khoảng cách giữa mình và cô ra, từ trên cao nhìn xuống cô, đôi mắt càng trở nên đen hơn so với bình thường, trong áo T-shirt, anh chậm rãi đưa tay dọc lên trên, cuối cùng chạm vào mép vải của áo ngực.

Lâm Tẫn Nhiễm căng thẳng, “Đừng...”

Chu Chính Hiến dừng lại, anh tới gần lỗ tai cô, hơi thở phả lên trên vành tai, “Nhiễm Nhiễm, giọng nói của em... rất dễ nghe.”

Lâm Tẫn Nhiễm cứng lại, cảm giác những lời nói này đã khiến cả người cô run rẩy, mặt cô đỏ ửng, ngay cả làn da trên người cũng thấp thoáng màu đỏ.

“... Anh đừng nói chuyện.”

Chu Chính Hiến nhìn cô, khẽ cười, “Nếu em cứ xấu hổ như vậy thì anh sẽ không nhìn được mắt.”

Lâm Tẫn Nhiễm trừng mắt nhìn anh rồi đưa tay che miệng anh lại.

Trong lòng bàn tay tê rần, anh vui đùa liếm lòng bàn tay cô.

Lâm Tẫn Nhiễm vội rút tay về, sững sờ lúc lâu mới thốt ra được một câu, “Chu Chính Hiến, anh... đồ biến thái.”

Dù sao tình huống bây giờ cũng không ổn lắm, vì thế cô không dám âm ỉ, lại càng không dám đưa chân đá anh, chỉ có thể hung dữ trừng mắt với anh.

Nhưng mà như vậy Chu Chính Hiến mới thấy Lâm Tẫn Nhiễm có sức sống, lúc này cô mới chân chính tháo bỏ vẻ mặt lạnh nhạt, cách xa vạn dặm với mọi người, bây giờ mới anh mới thật sự tìm lại được... Bộ dạng ban đầu của cô.

Đúng vậy, vẫn là cô gái nhỏ hồ to gọi nhỏ trong ấn tượng của anh.

“Lần đầu tiên nghe được lời đánh giá này.” Chu Chính Hiến mang vẻ mặt “Sống lâu mới được chứng kiến” và biểu cảm “Anh rất hưởng thụ”, “Không tồi, anh chấp nhận, nhưng... chỉ trước mặt em mới như vậy.”

Mặt Lâm Tẫn Nhiễm càng đỏ hơn, ngoài cửa mơ hồ truyền đến tiếng nói chuyện của Chu Diễm và Đồng Hựu Cầm, Lâm Tẫn Nhiễm sợ Đồng Hựu Cầm tùy tiện đẩy cửa đi vào như bình thường nên vội vươn tay đẩy anh ra, cùng với động tác của cô, bàn tay xấu xa của anh cũng xê dịch lên trên.

Rất tròn, cảm khá vừa tay.

Chu Chính Hiến nheo mắt lại, hô hấp dường như ngày càng nóng hơn, bàn tay cũng rất tự nhiên bóp bóp.

Nội y Lâm Tẩn Nhiễm vẫn còn nguyên vẹn, lòng bàn tay anh lướt xuống bụng, chạm vào phần hơi hở ra phía trên. Nơi riêng tư nhất bị một người đàn ông chạm vào, dù Lâm Tẩn Nhiễm rất muốn giả vờ bình tĩnh nhưng nhiệt độ trên mặt lại tăng lên.

“Sờ đủ chưa?” Cô nghiêng răng rít từng chữ.

“Em muốn anh nói thật à?” Trong lời nói của Chu Chính Hiến tràn ngập sự vui vẻ.

Lâm Tẩn Nhiễm nhất thời nghẹn họng, trước kia còn ra vẻ người đàn ông tao nhã, sau đó lại biến thành cảm thú xảo quyệt, ra vẻ đạo mạo!

“Nói thật là sờ không đủ, đáng tiếc... không thể tiếp tục.” Chu Chính Hiến khẽ nhú mày, xoay người rời khỏi người cô.

Lâm Tẩn Nhiễm thở phào nhẹ nhõm, cô ngồi dậy, kéo cái áo phông bị anh vén lên. Chu Chính Hiến ở bên cạnh nghiêng đầu nhìn thoáng qua, cố rời mắt sang chỗ khác, “Nhớ kĩ, sau khi về đừng đến trường học vội, phải tới gặp anh trước.”

Lâm Tẩn Nhiễm không để ý đến anh.

“Có nghe không hả?” Chu Chính Hiến nắm nhẹ cầm dưới của cô.

Lâm Tẩn Nhiễm nhướn mày, vẻ mặt không hề sợ hãi, “Không, nghe, thấy.”

Chu Chính Hiến cười nhạt một tiếng, cúi đầu tiến đến, lần này Lâm Tẩn Nhiễm đã có chuẩn bị, cô vội đẩy anh rồi đứng dậy chạy ra ngoài.

“Mẹ làm gì vậy? Con xem với.”

Cô vừa nói vừa đi ra cửa, bỏ một mình Chu Chính Hiến lại phòng mình.

Chu Chính Hiến nhìn bóng lưng cô vội vàng chuồn đi. Một lúc lâu sau, anh đưa tay đỡ trán, cúi đầu bật cười thành tiếng.

Hơn ba giờ chiều, Chu Chính Hiến và Chu Diễm rời đi. Đồng Hựu Cầm và Lâm Tẩn Nhiễm tiễn bọn họ xuống dưới nhà, nhìn bọn họ lái xe rời đi rồi mới lên nhà.

“Đứa trẻ Chu Chính Hiến này cũng không tồi.” Đồng Hựu Cầm cười hóm hỉnh nói.

Lâm Tẩn Nhiễm vâng một tiếng.”Vâng cái gì, mẹ nhìn ra được con cũng rất thích nó.”

Lâm Tẩn Nhiễm nghi hoặc nhìn Đồng Hựu Cầm, “Mẹ nhìn ra từ chỗ nào?”

“Ánh mắt.” Đồng Hựu Cầm mỉm cười, “Mẹ là người từng trải, mẹ biết, trước kia, cha con luôn nói cuối cùng con và đứa trẻ Tư Nguyên sẽ ở bên nhau, tuy rằng mẹ cũng thích Tư Nguyên, nhưng mẹ biết con nhóc như con

không có ý với người ta, ánh mắt con nhìn Tư Nguyên và ánh mắt con nhìn Chính Hiến hoàn toàn khác nhau.”

Lâm Tấn Nhiễm dừng lại, “Thật không ạ?”

Đồng Hựu Cầm kéo tay Lâm Tấn Nhiễm, vỗ vỗ mu bàn tay cô, “Nhiễm Nhiễm, mẹ mặc kệ cậu ấy là ai, chỉ quan tâm cậu ấy có yêu con hay không, chỉ cần cậu ấy yêu con, các con ở bên nhau có thể vui vẻ là mẹ vừa lòng rồi.”

Lòng Lâm Tấn Nhiễm đầy ấm áp, “Cảm ơn mẹ, nhưng, chuyện hai người bọn con... cứ từ từ rồi sẽ đến.”

“Ừ, từ từ sẽ đến, bọn con muốn từ từ tìm hiểu nhau sao?”

Lâm Tấn Nhiễm gật đầu, “Vâng.”

Tìm hiểu sao, hai người bọn họ đã vô cùng thấu hiểu đối phương, chắc hẳn, Chu Chính Hiến cũng không để lộ ra mình đã sớm biết những chuyện trong quá khứ của cô, mà cha mẹ cô cũng không biết trước năm mười lăm tuổi, cô với anh đã sống cùng nhau rồi.

Lâm Tấn Nhiễm nắm tay Đồng Hựu Cầm đi vào phòng, khi còn nhỏ cô không nói về Chu gia, sợ cha mẹ sẽ đưa cô về đó, bây giờ cô không nói bởi vì không muốn bọn họ lo lắng. Đều là chuyện quá khứ, cô hy vọng mình có thể sống tốt ở hiện tại.

Vườn hoa của Chu gia.

“Đã lâu không tới đây, hoa viên nhà anh ngày càng giống Ngự Hoa Viên của hoàng cung, xa hoa chết đi được.” Quách Vũ Phi ngồi trong đình giữa vườn hoa, vẻ mặt tràn ngập sự trêu chọc.

“Người ta nho nhã như thế, đâu giống cậu.” Đình Viễn Hằng khẽ cười liếc mắt nhìn Quách Vũ Phi, “Là nhà giàu hàng thật giá thật đấy.”

Quách Vũ Phi, “Anh đang cười nhạo em à?”

Đình Viễn Hằng nhướn mày, “Không không không, anh đang hâm mộ cậu.”

“Hừ...” Ánh mắt Quách Vũ Phi lướt qua anh ta, quay đầu sang nhìn Chu Chính Hiến, “Anh Chu, anh cho em mượn kiến trúc sư nhà anh đi? Em về sửa sang lại nhà mình một chút.”

Dứt lời, thấy Chu Chính Hiến cặp mắt nhìn chén trà xanh, vẻ mặt đầy suy tư, Quách Vũ Phi lại hỏi, “Anh Chu?”

“Ngày thứ tư.”

“Hả? Ngày thứ tư gì?” Quách Vũ Phi buồn bực nhìn về phía Đình Viễn Hằng, Đình Viễn Hằng lắc đầu tỏ vẻ mình cũng không biết.

Hai người lại đồng loạt nhìn Chu Chính Hiến, thấy khước miệng người nào đó cong lên, rõ ràng là cười nhưng không hiểu sao hơi dọa người, “Ồ? Rốt cuộc anh Chu làm sao vậy?”

Lúc này Chu Chính Hiến mới ngược mắt nhìn hai người, “Nhìn tôi làm gì?”

Quách Vũ Phi chớp chớp mắt, “Anh vừa thất thần?”

Chu Chính Hiến mím môi, vừa rồi anh nghĩ đến cô nhóc kia nói hai, ba ngày sẽ trở về, kết quả bây giờ đã là ngày thứ tư cũng không thấy cô xuất hiện trước mặt anh, điện thoại cũng không thèm gọi lấy một cuộc.

“Không có việc gì.”

“Rõ ràng là có chuyện.” Quách Vũ Phi bát quái dựa sát vào, “Ánh mắt này của anh, chính là ánh mắt rơi vào bể tình.”

Chu Chính Hiến duỗi tay đẩy anh ta đang tiến đến gần ra, “Nói chuyện tử tế.”

Quách Vũ Phi cười hì hì lùi ra sau, “Có phải đang nghĩ tới cô gái váy xanh ngày đó không, ôi ôi, lần trước anh cũng không nói rõ ràng, rốt cuộc cô ấy là ai?”

Đình Viễn Hằng thấy vậy cũng buông chén trà xuống, tò mò nhìn sang.

“Cô ấy là.....”

“Chu tiên sinh.” Đột nhiên, ngoài đình vang lên giọng nói lạnh nhạt của một cô gái, Quách Vũ Phi và Đình Viễn Hằng ngòai gần nên nhìn rõ ánh mắt sáng ngời của Chu Chính Hiến.

Hai người họ nhìn theo ánh mắt của Chu Chính Hiến ra ngoài đình, ở bậc thang bước lên đình có một người con gái mặc áo blouse trắng, tay đang bê khay đựng bát thuốc, vẻ mặt nghiêm túc thản nhiên nhìn bọn họ.

“Ồi! Là cô! Mới nói đến cô mà cô đã xuất hiện ngay được rồi.” Quách Vũ Phi vừa kinh ngạc vừa vui mừng, “Cô gái váy xanh! Tại sao cô lại ở đây?”

Lâm Tấn Nhiễm gật đầu với anh ta, đi lên cầu thang, đặt khay đựng bát thuốc xuống trước mặt Chu Chính Hiến, “Tôi là bác sĩ của Chu gia, tôi đương nhiên phải ở đây.”

“Thì ra cô là bác sĩ.” Đình Viễn Hằng nhìn Chu Chính Hiến, lập tức hiểu rõ, “Hóa ra là có chuyện này.”

Nhà ở ven hồ được hưởng trước ánh trăng ¹, sớm chiều ở chung sinh tình cảm.

(1) Nhà ở ven hồ được hưởng trước ánh trăng: bởi vì tiếp cận với những người khác hoặc sự vật mà vươn lên trước, đạt được lợi ích nào đó.

Lâm Tấn Nhiễm không để ý đến sự kinh ngạc của bọn họ, cô chỉ nhìn về phía Chu Chính Hiến nói, “Chu tiên sinh, uống thuốc.”

Vừa mới dứt lời, người đàn ông trước mặt đưa tay ra cầm cổ tay cô, “Mới về à?”

Lâm Tấn Nhiễm không rút tay ra, thản nhiên nhìn anh, “Em về từ hôm qua, đến trường trước rồi mới về đây.”

“Đã nói với em sau khi về phải đến gặp anh trước mà.” Chu Chính Hiến nhíu mày, “Lại không nghe lời rồi.”

Lâm Tấn Nhiễm nhoẻn miệng cười, “Hôm đó em cũng chưa đồng ý với anh.”

Chu Chính Hiến, “Em..... “

“Ôi chao, chuyện gì đây, Chu đại thiếu gia của chúng ta từ bao giờ lại dính người như vậy chứ?” Quách Vũ Phi che ngực, “Sống lâu mới chứng kiến được nhiều chuyện.”

Đinh Viễn Hằng gật đầu đồng ý, đúng thật, quen biết Chu Chính Hiến nhiều năm như vậy mà chưa hề thấy anh quan tâm đến người con gái nào như thế, cô gái này rất có năng lực.

Tác giả có đôi lời muốn nói: Thấy anh Chu mỗi lần muốn lăn giường đều không thể đi đến bước cuối cùng, tôi cũng rất sốt ruột, ừ... thật ra chuyện đây cũng chỉ còn mấy chương nữa thôi là đến rồi!

Chương 45

Lâm Tấn Nhiễm cũng không có bộ dạng thẹn thùng như người con gái bình thường, nghe Quách Vũ Phi nói thế, cô chỉ thản nhiên nói, “Mau uống thuốc đi, đừng nói nữa.”

Chu Chính Hiến cực kỳ nghe lời bê bát thuốc lên ngoan ngoãn uống.

Lâm Tấn Nhiễm ngồi xuống bên cạnh anh, cô nhìn thoáng qua lá trà, “Trà Hoàng Kim?”

Anh uống một ngụm thuốc, mày nhú lại thành hình chữ xuyên, “Ừ, em uống thử xem có ngon không?”

Lâm Tấn Nhiễm tùy ý rót một chén, ném thử, “Anh đổi khẩu vị từ lúc nào vậy?”

Đột nhiên Chu Chính Hiến nhìn cô với ánh mắt sâu xa, “Mặc dù khẩu vị thay đổi, nhưng nguồn gốc cuối cùng của nó vẫn là lá trà.”

Động tác uống trà của Lâm Tấn Nhiễm hơi run, sao cô lại cảm thấy trong câu nói của anh có ẩn ý nhỉ?

Chu Chính Hiến mỉm cười, tiếp tục uống thuốc đắng của mình, cô của lúc nhỏ và cô của bây giờ có hai phong cách khác nhau, nhưng cho dù thế nào thì từ đầu đến cuối đều là cô.

“Máy người cứ thoải mái nói chuyện như vậy sao?” Quách Vũ Phi tròn mắt, “Coi hai chúng tôi không tồn tại à?”

Đinh Viễn Hằng tiếp lời, “Đúng vậy.”

Chu Chính Hiến cười nhạt với hai người, “Đã giác ngộ được như vậy thì bây giờ hai người nên tự giác đi đi.”

Quách Vũ Phi, “... Anh không phải người.”

Đinh Viễn Hằng lắc đầu, “Lâm tiểu thư, lần đầu tiên tôi thấy dáng vẻ này của Chu đại thiếu gia, có thể hỏi cô làm thế nào mà nắm bắt được cậu ấy không?”

Quách Vũ Phi nghe anh ta hỏi cũng rất hứng thú, “Đúng vậy, đúng vậy, cô nói một chút đi.”

Lâm Tấn Nhiễm đặt chén trà xuống, mặt không đổi sắc trả lời, “Có thể hai vị hiểu lầm chuyện gì rồi, Chu Đại thiếu gia có thân phận như vậy, kẻ nhỏ bé như tôi làm sao mà nắm bắt được chứ.”

Quách Vũ Phi Đình Viễn Hằng nhìn nhau.

Chu Chính Hiến trầm ngâm, “Lúc nào anh cũng ở đây, nếu em muốn thì cứ tới mà nắm bắt.”

Dứt lời quay sang nói với hai người bạn tốt, “Chỉ là cô ấy không chịu nên bây giờ tôi vẫn đang cầu xin cô ấy nắm bắt tôi.”

Quách Vũ Phi, “Phụt!”

Đình Viễn Hằng, “... Thú vị đây!”

Ngồi thêm một lát, Quách Vũ Phi và Đình Viễn Hằng cũng chịu đứng dậy rời đi. Lâm Tấn Nhiễm phải về phòng y tế, vì thế Chu Chính Hiến đi cùng với cô.

Đường đến thư phòng Chu Chính Hiến và phòng y tế là hai lối đi khác nhau, nhưng anh lại đi vòng để có thể được đi cùng cô.

Trên hành lang bằng gỗ, hai người sóng vai nhau sải bước, đúng lúc này, một người đàn ông mặc áo ngủ màu xanh biển đứng ở phía đối diện, anh ta bình tĩnh đi tới, trong tay còn ôm một cô gái đang xấu hổ.

Lâm Tấn Nhiễm hơi sững sốt, là Chu Duy Ân.

Chu Duy Ân cũng thấy cô, ánh mắt dừng trên người cô, sau đó chuyển sang Chu Chính Hiến.

“Ồ, thật khéo.” Dáng vẻ Chu Duy Ân kiêu ngạo vô lễ, rất giống cảnh tượng trước kia khi cô tới Chu gia làm việc.

Lâm Tấn Nhiễm không nói chuyện, Chu Chính Hiến thấy cảnh tượng như thế thì nhíu mày, trầm giọng nói, “Ở nhà còn tùy tiện thế này à?”

Chu Duy Ân khẽ cười, ánh mắt đảo sang nhìn Lâm Tấn Nhiễm, “Ở nhà còn phải chú ý hình tượng, vậy ở đâu mới được thả lỏng, đúng không Mẫn Mẫn?”

Khuôn mặt của cô gái được ôm đỡ bừng lên, dưới ánh mắt uy hiếp của Chu Chính Hiến thì hơi gãy ra một chút, “Chào Đại, Đại thiếu gia.”

Chu Chính Hiến ừ một tiếng, xem như đáp lại.

“Lâm Tấn Nhiễm, gần đây không thấy cô ra ngoài?” Chu Duy Ân lơ đãng hỏi.

Lâm Tấn Nhiễm gật đầu, “Tôi về nhà.”

“À.” Chu Duy Ân lại ôm chặt cô gái Mẫn Mẫn hơn, “Được rồi, tôi không còn chuyện gì nữa, đi trước đây.”

Hai người đi ngang qua.

“Lão Dương nói hôm qua cậu uống rất nhiều rượu.” Lâm Tấn Nhiễm nhìn anh ta, “Đã nói cậu uống ít rượu thôi cơ mà, lại bắt đầu làm loạn rồi.”

Chu Duy Ân dừng chân, anh ta không quay đầu nhưng lại lên tiếng giải thích, “Tôi không làm loạn, hôm qua là sinh nhật một người bạn thế nên mới uống nhiều một chút.”

Bộ dạng Lâm Tấn Nhiễm giống như xử lý việc chung, trong lòng cô rất rõ ràng, cô lo lắng cho cơ thể của Chu Duy Ân, “Lần sau nhớ chú ý đấy, đừng hành hạ dạ dày của cậu nữa.”

“Tôi biết rồi.” Giọng nói của Chu Duy Ân nhỏ đi, “Cô nói gì... tôi đều nghe.”

Câu nói cuối cùng anh ta nói rất nhỏ, nhưng Lâm Tấn Nhiễm vẫn nghe được. Một lát sau, cô quay đầu lại nhìn anh ta, nhưng anh ta đã ôm cô gái kia đi xa rồi.

“Nhìn cái gì?” Bỗng nhiên, cảm dưới của Lâm Tấn Nhiễm bị nắm, người nào đó ép cô quay đầu lại, “Người đã đi rồi còn nhìn làm gì?”

“Em nghe lão Dương nói hôm qua cậu ta uống say mèm.” Cầm Lâm Tấn Nhiễm bị nắm nên cô buộc phải ngửa đầu, “Anh cũng phải quản lý em trai mình đi chứ, trước kia không nên để cậu ấy tùy tiện làm loạn như vậy.”

Chu Chính Hiến hơi cúi người, tư thế này khiến cho khoảng cách giữa hai người rất gần, chỉ cần anh cúi xuống chút nữa là có thể chạm vào môi cô, “Bà nội nói cậu ta còn không thèm để ý, anh có thể làm gì với cậu ta chứ. Nhưng... cậu ta lại rất nghe lời em.”

“Bởi vì em là bác sĩ.” Dứt lời Lâm Tấn Nhiễm duỗi tay đẩy anh ra, “Anh đừng đứng gần em như vậy, vừa rồi là ai nói ở nhà phải chú ý hình tượng?”

Chu Chính Hiến nhướn mày, giống như mất trí nhớ, “Anh nói sao?”

“... Anh có nói.”Ồ, vừa nãy người ra vẻ đứng đắn, khoe khoang uy nghiêm trước mặt người khác là ai vậy nhỉ?

“Nhiễm Nhiễm, có phải em quá quan tâm đến Chu Duy Ân rồi không?” Chu Chính Hiến buông lỏng tay nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào cô.

Lâm Tấn Nhiễm dừng một chút, “Trước đây ở Chu gia em không có bạn bè, cậu ấy rất tốt với em.”

“Anh biết.” Ngày trước Chu Duy Ân và Lâm Tấn Nhiễm không coi anh ra gì, ở dưới mí mắt anh đua nhau làm loạn, anh nhớ rất rõ Chu Duy Ân luôn bám lấy cô, sau khi biết cô “chết”, bộ dạng ngoan ngoãn nghe lời trong quá khứ đã thay đổi, suýt nữa khiến Chu gia loạn đến nỗi gà bay chó sủa.

“Bây giờ cậu ta thích em.” Chu Chính Hiến nói, “Anh không muốn cậu ta thích em.”

Lâm Tẫn Nhiễm ngược mắt nhìn anh, “Việc này em tự có chừng mực, em sẽ không để cậu ấy hiểu lầm tình cảm của em, hơn nữa anh cũng mới thấy rồi đó, bây giờ cậu ta đã có người mới, trẻ con ấy mà, thích cũng nhanh mà quên đi cũng nhanh.”

Chu Chính Hiến bật cười, duỗi tay véo mặt cô, “Trẻ con? Em chỉ hơn cậu ta hai tuổi thôi. Có điều... nếu sau này em và anh ở bên nhau, với tư cách chị dâu thì có thể gọi cậu ta như vậy.”

Ánh mắt Lâm Tẫn Nhiễm chột tởm lại, “Chu Chính Hiến, ở chỗ này mà anh còn dám nói như vậy sao?”

Chu Chính Hiến ngẩn người, “Ý em là sao?”

“Chu gia các anh có nhiều quy củ, anh là người thừa kế, phải làm gương mới đúng chứ.” Lời Lâm Tẫn Nhiễm nói mang theo hàm ý châm chọc, “Anh nói muốn ở cùng với em là chúng ta có thể ở bên nhau sao?”

Sắc mặt Chu Chính Hiến lạnh đi, “Em cho rằng chúng ta không thể? Ai có thể ngăn cản anh?”

Lâm Tẫn Nhiễm ngẩn ra, Chu gia có bao nhiêu quy củ cần tuân thủ mà tổ tiên truyền lại cô đều biết rõ, gia đình truyền thống như thế, so với hiện đại thì chính là một gia tộc có luật lệ. Hôn sự của người trong Chu gia đều bị để ý rất kỹ, ngày sinh tháng đẻ, mệnh số Ngũ Hành, thậm chí ở Chu gia còn có một người chuyên tính toán chuyện này cho bọn họ.

Giống như em trai anh, Chu Thời Uẩn và Tô gia đại tiểu thư – Tô Căng Bắc, hai người họ bởi vì có số mệnh hợp nhau mới bị ông nội hai nhà định hôn sự.

Có lẽ thứ này có phần đúng, hai người bọn họ quả thật rất xứng đôi.

Mà đến tận bây giờ vẫn chưa có cô gái nào thật sự xứng đôi với Chu Chính Hiến cho nên anh không muốn kết hôn, không muốn ở bên người phụ nữ nào thì mới có cơ đối phó với Hoắc lão phu nhân và mấy vị trưởng bối.

Về phần Lâm Tẫn Nhiễm, bản thân cô rất rõ ràng, khi còn nhỏ cô từng giấu giếm mọi người cầm bát tự của mình và Chu Chính Hiến đi tìm chuyên gia Chu gia kia xem. Người nọ cũng vì không chịu được sự nhõng nhẽo của cô mới lạng lẽ tính toán cho cô.

Kết quả sau đó chính là không có một điểm nào hợp.

Đương nhiên, Lâm Tẫn Nhiễm sẽ không tin vào loại chuyện không có căn cứ khoa học này, nhưng cô hiểu rõ, Chu gia rất quan tâm, bởi vì bọn họ để ý, nên nếu cô muốn ở bên Chu Chính Hiến thì phải có chứng cứ chính xác. Bất đắc dĩ, “chứng cứ” đó cô cũng không muốn lôi ra.

“Chu Chính Hiến, từ trước tới giờ, quy củ nhà anh không phải muốn đổi là đổi được.” Lâm Tấn Nhiễm cười lạnh, “Đây là tín ngưỡng của các người, gia tộc các anh trải qua trăm năm kế thừa, sao nào, anh có thể tự mình phá hủy nó sao?”

Sắc mặt Chu Chính Hiến có phần khó coi..

Mấy năm gần đây Hoắc Vận Quân tìm cho anh không ít cô gái, đều là con nhà giàu sang quyền thế, nếu bất tự hơi xứng đôi thì Hoắc Vận Quân cực kỳ vui sướng. Nhưng anh không để ý đến những người đó.

Lâm Tấn Nhiễm thấy anh im lặng thì cho rằng anh đang sợ quy củ tổ tiên Chu gia, trái tim cô chợt nhói lên, “Cho nên, chơi đùa thì có thể, nhưng đừng nói đến chuyện chính thức gì đó, ở bên nhau ư? Nếu anh nói đến chuyện kết hôn thì em còn thấy sợ đấy.”

“Ai nói với em là chơi đùa?” Chu Chính Hiến túm chặt cổ tay cô, ánh mắt tràn ngập sự giận dữ, “Giữa chúng ta không bao giờ có hai chữ chơi đùa.”

Lâm Tấn Nhiễm im lặng.

“Nếu em muốn chơi, anh sẽ cùng em chơi đùa cả đời.”

Lâm Tấn Nhiễm run lên, “Anh...”

“Nhiễm Nhiễm.” Chu Chính Hiến cố kìm nén sự giận dữ, giọng nói của anh dịu lại, “Quy củ tổ tiên lập ra không phải để buộc mọi người tuân thủ theo, mà để người trong gia tộc có thể biết kiềm chế. Vì vậy, ngẫu nhiên cũng nên thay đổi theo thời đại. Anh cảm thấy, bây giờ là thời điểm để phá vỡ nó.”

Khóe miệng Lâm Tấn Nhiễm cong lên, cô cảm thấy... tại sao lại giống như vì tình riêng mà làm chuyện phạm pháp vậy nhỉ?

Mặc dù nghĩ thế, trong mắt Lâm Tấn Nhiễm vẫn tràn ngập ý cười, “Anh định làm gì?”

Chu Chính Hiến cong môi, “Sao vậy, không tin anh à?”

Trong lòng Lâm Tấn Nhiễm thấp thỏm, mấy ngày nay bên nhau khiến cô hiểu được mình không có khả năng thích một người khác giống như thích anh, nhưng trong lòng cô luôn lo lắng rất nhiều, cô hưởng thụ những ngày tháng ở bên anh, nhưng cô không dám phá vỡ bức tường trong mối quan hệ của hai người.

Đáng lẽ nên lùi bước, nhưng dưới ánh mắt bất chấp tất cả của anh lúc này, cô lại nghĩ đến mình khi còn nhỏ, bản thân tự tin nói chỉ cần đôi bên đều thích nhau thì không ai có thể ngăn cản được, bây giờ tại sao lại như rùa đen rút đầu thế này?

“Em tin...” Giọng nói của Lâm Tấn Nhiễm rất nhỏ, cô cup mắt xuống, rút cuộc cũng chậm rãi lên tiếng, “Em tin anh.”

Đôi mắt Chu Chính Hiến sáng ngời, duỗi tay muốn ôm cô.

“Này.” Lâm Tấn Nhiễm liếc mắt thấy có người đang đi đến đây thì lùi ra phía sau một bước, cảnh cáo anh, “Bây giờ em chỉ muốn ở đây làm việc, em không muốn trở thành mục tiêu bị người của Chu gia các anh chú ý. Còn có, em chỉ là Lâm Tấn Nhiễm, đừng để người khác biết em là ai.”

Chu Chính Hiến dừng tay, anh hiểu ý cô. Nếu cô thật sự ở bên anh, Hoắc Vạn Quân và trưởng bối Chu gia chắc chắn sẽ điều tra thân thế và bối cảnh của cô, đến lúc đó Chu Diển đã từng điều tra được thì nhất định họ cũng có thể điều tra ra.

Cô vẫn luôn không muốn đối mặt với chú Minh. Vì thế, trước hết phải nghĩ biện pháp che giấu chuyện này đã rồi mới tính đến chuyện hai người bọn họ.

“Được, anh nghe em, tạm thời sẽ không để lộ chuyện đó, nhưng Nhiễm Nhiễm...” Chu Chính Hiến mỉm cười, “Bây giờ chúng ta đang ở bên nhau.”

Lâm Tấn Nhiễm mím môi, cô khẽ cười một tiếng, ngược mắt nhìn anh, “Em biết.”

Chương 46

Mấy ngày sau, trong thư phòng.

Lúc Lâm Tấn Nhiễm đẩy cửa đi vào thì thấy một mình Chu Chính Hiến đang xử lý công việc.

“Chu Diễn đâu?” Lâm Tấn Nhiễm đặt bát thuốc xuống, “Không phải bình thường anh ta luôn ở đây sao?”

“Lát nữa sẽ tới.” Nói xong, Chu Chính Hiến ôm lấy eo cô.

Lâm Tấn Nhiễm không để ý, cô hơi lão đảo bị anh kéo qua, cứ như thế ngồi lên đùi anh.

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Chu Chính Hiến rất tự nhiên duỗi hai tay đặt sang hai bên người cô, hoàn toàn bao vây lấy cô. Tiếp theo, anh tựa đầu lên vai cô, nhìn về phía văn kiện trên bàn làm việc.

Tư thế này so với mấy hành vi trước đây của anh cũng không tính là trắng trợn, nhưng Lâm Tấn Nhiễm vẫn bị kích động nên tai đỏ ửng lên, cô khẽ ho một tiếng, “... Đây, uống thuốc trước đã.”

Chu Chính Hiến “Ừ” một tiếng, chỉ dùng ngón tay lật sang một trang giấy rồi không có động tĩnh gì khác.

Lâm Tấn Nhiễm bực mình, đưa tay đề lên tập văn kiện trước mặt, “Bảo anh uống thuốc mà anh cọ qua cọ lại làm gì, anh mấy tuổi rồi hả?”

Thấy vậy Chu Chính Hiến cười khẽ, dứt khoát không xem văn kiện nữa, bỏ tay xuống ôm chặt lấy eo cô, “Không uống cũng không sao, lão Dương cũng tận tụy với công việc quá rồi, chưa quên ngày nào cả.”

Lâm Tấn Nhiễm lên tiếng, “Tuy thuốc này chỉ là thuốc bổ, nhưng anh là Chu đại thiếu gia, không ai dám không để ý đến thân thể anh cả, uống nhanh đi, chỉ đáng một chút thôi.”

“Mỗi ngày đáng một chút, cứ liên tục như thế thì cũng không còn là một chút nữa. Bác sĩ Lâm có nghĩ đến việc sáng tạo ra một loại thuốc không đáng cho anh không?” Chu Chính Hiến nghiêng người nhìn cô, đôi mắt sau gọng kính màu vàng chứa đựng ý cười dịu dàng.

Chỉ biết than thở trước mặt cô thôi, cô từng nghe Chu Diễm nói, từ trước đến nay không ai biết Chu Chính Hiến lại còn có chứng sợ thuốc đắng. Nghĩ như vậy, Lâm Tấn Nhiễm nhướn mày nói, “Có thể.”

“Thật sự có thể sao?”

Lâm Tấn Nhiễm, “Anh uống một ngụm em sẽ nói cho anh.”

Chu Chính Hiến nhìn cô, bật cười, “Muốn dùng biện pháp này dụ dỗ anh uống thuốc đắng không?”

Lâm Tấn Nhiễm không thèm để ý đến ánh mắt của người nào đó, ra vẻ tin hay không tùy anh.

Chu Chính Hiến cuối cùng cũng thuận theo ý cô, anh vươn tay cầm lấy bát thuốc uống một ngụm.

“Uống rồi, bây giờ có thể nói chưa...”

Chưa kịp nói xong, cô gái trong lòng bất ngờ lại gần, cô nhẹ nhàng áp môi mình lên môi anh, vươn đầu lưỡi phác họa khoe môi anh.

Chu Chính Hiến cứng đờ, bàn tay ôm eo cô ngày càng chặt.

“Em không thể tạo ra loại thuốc không đắng, nhưng em có biện pháp khác.” Lâm Tấn Nhiễm cong môi, từ người cô toát ra sự quyến rũ khó tả, “Anh nói xem, mảnh khoe này của em với mút hoa quả, cái nào ngọt hơn?”

Hô hấp của anh chậm lại, vuốt vuốt tóc cô, ép cô vào sát người mình, “Đương nhiên là... em ngọt hơn.”

Anh cắn môi cô, vừa muốn bắt nạt cô một chút thì bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa.

Tiếng gõ cửa chết tiệt!

Chu Chính Hiến giật mình một lát, trong nháy mắt Lâm Tấn Nhiễm đã đứng lên rất nhanh. Chu Chính Hiến nghiêng đầu nhìn cô, chỉ thấy khoe miệng cô cong lên, bộ dạng cực kỳ đắc ý.

Chu Chính Hiến nhẫn nhịn, trầm giọng nói, “Vào đi.”

Cửa mở ra, ngoài Chu Diễm còn có hai người đàn ông xa lạ đi vào, nhìn qua hình như không phải người Chu gia.

Chu Diễm bước vào, nhìn thấy Lâm Tấn Nhiễm cũng không cảm thấy bất ngờ, chỉ gật đầu với cô rồi nói với Chu Chính Hiến, “Thiếu gia, bên phía Khương thị có chuyện muốn gặp cậu.”

Chu Chính Hiến lạnh lùng “Ừ” một tiếng, “Nói đi.”

Chu Diễm hơi sững sốt, không hiểu vì sao hôm nay tâm trạng Chu Chính Hiến có vẻ không tốt, nhưng anh ta cũng không suy nghĩ sâu xa, quay đầu nói với người đàn ông mặc âu phục màu xám, “Giám đốc Lý, anh nói đi.”

Người đàn ông bị gọi là giám đốc Lý gật đầu, bắt chợt liếc sang Lâm Tấn Nhiễm.

Lâm Tấn Nhiễm chạm phải ánh mắt anh ta, cô hiểu ra, đoán là mấy người kia muốn bàn về công việc, có lẽ là chuyện cơ mật, cô cảm thấy mình không nên ở đây. Lâm Tấn Nhiễm nhìn về phía Chu Chính Hiến, vừa định nói một lát nữa cô quay lại lấy bát thuốc thì người nào đó đã mở miệng trước.

“Có chuyện gì cứ nói thẳng, cô ấy là người của tôi.”

Lâm Tấn Nhiễm sững sốt, khuôn mặt nhất thời đỏ ửng. Nhưng cô che dấu rất tốt, ngoại trừ Chu Chính Hiến dường như đang cười ra thì mấy người khác không phát hiện, chắc là bọn họ cho rằng cô là người bên cạnh Chu Chính Hiến.

“Được rồi, Chu tiên sinh.” Giám đốc Lý nghe Chu Chính Hiến nói vậy thì lập tức nói thẳng, “Mấy hôm trước quả thật phát hiện công ty Khương thị có vấn đề, tôi làm việc ở Khương thị 5 năm rồi, luôn luôn có mối quan hệ làm ăn thân thiết với Chu gia, nhưng mà... gần đây hình như chủ tịch của chúng tôi có ý tứ khác.”

“Hửm?” Chu Chính Hiến cười lạnh, “Khương tổng muốn đâm một dao sau lưng chúng ta phải không?”

Giám đốc Lý suy nghĩ rồi nói, “Hình như Khương tổng muốn nuốt trọn khu mỏ Sơn Tây...”¹

(1) Sơn Tây là một tỉnh ở phía bắc của Trung Quốc. Giản xưng của Sơn Tây là “Tấn”, theo tên của nước Tấn tồn tại trong thời kỳ Tây Chu và Xuân Thu. Tên gọi Sơn Tây có nghĩa là “phía tây núi”, ý đề cập đến vị trí của tỉnh ở phía tây của Thái Hành Sơn.

Mọi người nghiêm túc bàn bạc chính sự.

Mà bên cạnh, Lâm Tấn Nhiễm nhàm chán nhìn chăm chăm vào mặt bàn. Vừa nãy giám đốc Lý coi trọng cô quá rồi, bọn họ nói một loạt chuyện về công việc, cô nghe mà chẳng hiểu lấy một câu.

Lâm Tấn Nhiễm lặng lẽ móc di động ra nhìn thoáng qua, xem ra bọn họ còn phải bàn bạc rất lâu, chi bằng cô dứt khoát lặng lẽ rời đi là được.

Cô vừa nãy ra ý này thì người bên cạnh lại như con giun trong bụng cô, bất ngờ đưa tay ra giữ cô lại.

Bàn làm việc tương đối cao, có thể che kín cảnh tượng phía sau. Mấy người kia còn đang bàn chuyện làm ăn với Chu Chính Hiến, mà vị Chu đại thiếu gia này lại ở sau bàn làm mấy động tác nhỏ mờ ám.

Lâm Tấn Nhiễm giật mình, theo bản năng muốn tránh xa người này một chút, người đàn ông này không sợ người khác nhìn thấy sao?

Cô vừa muốn bước ra xa một bước thì Chu Chính Hiến vốn đang giữ tay cô trực tiếp đặt tay lên đầu gối cô.

Hôm nay mặc dù bên ngoài Lâm Tấn Nhiễm mặc áo blouse trắng, nhưng bên trong là váy ngắn đến đầu gối, tay anh vừa chạm vào, dường như lập tức tiếp xúc với làn da trên đùi cô. Anh dùng sức, cô không dám làm động tác mạnh để giãy ra, nếu thế mấy người kia chắc chắn sẽ phát hiện.

“Chu tiên sinh, ngài cảm thấy chúng ta nên tiếp tục chờ thời cơ hành động, hay là tấn công luôn?” Lúc này trong thư phòng, giám đốc Lý nghiêm túc hỏi.

“Trước mắt đừng rút dây động rừng, anh tiếp tục quan sát đi, có việc gì thì lập tức liên lạc với Chu Diển.” Sắc mặt Chu Chính Hiến không hề thay đổi, bộ dạng đứng đắn bàn chuyện công việc.

Nhưng mà...

Lâm Tấn Nhiễm cắn răng, đưa tay chặn lại tay người nào đó càng lúc càng lúc di chuyển lên phía trên.

Giám đốc Lý, “Được, còn có một việc muốn nói với ngài, là vấn đề về sự biến động cổ phiếu của Khương thị.”

Chu Chính Hiến “Ừ” một tiếng, giọng nói trầm xuống, “Anh nói đi.”

Lâm Tấn Nhiễm không ngăn được tay anh, đành phải nghiêng đầu nhìn anh. Người đàn ông nghiêm túc ngồi ở bàn làm việc nói chuyện với mấy người kia, căn bản là không đối mặt với anh.

Mà bởi vì cô nhất thời thu tay, tay anh càng lấn tới mà di chuyển lên phía trên, cuối cùng tay anh dừng lại ở mép quần bảo vệ ngắn bên trong váy.

Một giây kia, anh ngẩn người, dường như đang khó hiểu vì sao kiểu váy gì mà còn có quần ngắn bên trong...

Lâm Tấn Nhiễm âm thầm cắn răng, nhịn cảm giác thân thể muốn run rẩy vì bị anh vuốt ve xuống. Mặt khác, đột nhiên hôm nay cô có phần cảm ơn phát minh quần ngắn bảo vệ...

Giám đốc Lý, “Ngài muốn ném toàn bộ khối tài chính này hay giữ lại?”

“Giữ lại?” Chu Chính Hiến thâm cân nhắc, Lâm Tấn Nhiễm nhận ra ngón tay anh đang chen vào phía trong quần ngắn, cuối cùng, dừng lại ở chỗ riêng tư nào đó, “Đương nhiên... Không giữ lại phần nào cả.”

Khi nói chuyện, tay anh đã chậm rãi lướt qua lớp vải dẹt của quần lót, Lâm Tấn Nhiễm cắn môi, hô hấp hơi dồn dập, khuôn mặt càng đỏ hơn.

Giám đốc Lý, “Vậy ý của ngài là....”

“Choang!!!”

Lời giám đốc Lý còn chưa dứt đã bị âm thanh bát thuốc vỡ thành từng mảnh thu hút, “O?”

Khi sự chú ý của mọi người dừng lại trên các mảnh vỡ thì Lâm Tấn Nhiễm dùng sức túm lấy bàn tay xấu xa của người nào đó, sau đó có vẻ hơi khản trương di chuyển đến vị trí cách xa bàn làm việc một chút.

Chu Chính Hiến ngừng lại, giống cười mà như không phải cười nhìn cô, “Bác sĩ Lâm làm gì vậy, sao lại làm rơi bát thuốc của tôi?”

Lâm Tấn Nhiễm phần nộ, cô trừng mắt với anh, “Tay không cẩn thận va vào.”

“Không cẩn thận va vào?” Đôi mắt sau gọng kính của Chu Chính Hiến chột sáng lên, khẽ cười một tiếng, “Đúng thật là không cẩn thận.”

Lâm Tấn Nhiễm, “... Tôi xin lỗi.”

Giám đốc Lý và người đàn ông mặc âu phục khác mông lung, cùng lúc đó bọn họ cũng nghĩ đến, tính tình Chu tiên sinh thật tốt, cấp dưới vụng về như vậy mà anh không trách mắng.

Ánh mắt Chu Diễm nhìn hai người đầy ẩn ý, vừa rồi anh ta nhìn thấy rất rõ Lâm Tấn Nhiễm vươn tay chạm vào bát thuốc, đáng vẻ đó rõ ràng là cố ý!

“Đề tôi đi lấy bát thuốc khác, nhân tiện gọi người đến dọn dẹp một chút.” Dứt lời, Lâm Tấn Nhiễm lập tức đi về phía cửa phòng.

Cô mở cửa đi ra ngoài, lúc quay người định khép cửa thì nói với Chu Chính Hiến bốn chữ, sau đó mới đóng cửa lại.

Thư phòng trở nên yên lặng, giám đốc Lý ho nhẹ, lại nhìn về phía Chu Chính Hiến, “Chu tiên sinh, chúng ta tiếp tục?” Sau khi nói xong, giám đốc Lý nhận ra ý cười trên môi Chu Chính Hiến càng ngày càng rõ ràng, cuối cùng anh ta thấy anh đưa tay véo véo ấn đường, có phần bất đắc dĩ lắc đầu.

Giám đốc Lý, “Chu tiên sinh?”

“Tiếp tục đi.” Rốt cuộc Chu Chính Hiến cũng ngược lên nhìn anh ta một cái, lúc này, vẻ mặt anh đã bình tĩnh trở lại.

Giám đốc Lý gật đầu, tiếp tục bàn chuyện.

Chu Chính Hiến nghiêm túc nghe, chỉ là trong lúc đó ánh mắt lại lướt qua cửa thư phòng một lần nữa, vừa rồi cô nhóc kia mắng anh là lão già biến thái?

Đúng là mắng đến nghiện rồi.

Ừ, biến thái... Miễn cưỡng chấp nhận, vấn đề là, anh già lắm sao?

Ngày hôm sau.

Lâm Tẩn Nhiễm ở thư phòng thay lão Dương viết danh sách các loại thuốc.

“Ôi, Lâm Tẩn Nhiễm, hôm nay chị ở đây sao?” Thiệu Tô Oánh dắt Triều Triều bước vào.

“Chị ơi, chị chơi với Triều Triều đi.”

Thiệu Tô Ánh xoa đầu cậu nhóc, “Chơi cái gì mà chơi, anh cả nói lát nữa cháu phải làm bài tập đấy, đừng có quên.”

Triều Triều nghe xong thì bĩu môi, “Đáng ghét...”

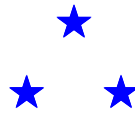
Lâm Tẩn Nhiễm khẽ cười, “Triều Triều, cậu em muốn tốt cho em mà.”

Triều Triều khó chịu, đột nhiên không vui nói, “Chị, chị còn nói thay cho cậu làm gì, cậu còn...”

“Này! Triều Triều!” Thiệu Tô Oánh bất ngờ bịt kín miệng Triều Triều, sau đó cô ấy quay sang nói với Lâm Tẩn Nhiễm, “Cái đó, chúng tôi tới lấy thuốc bỏ cho bà ngoại, chị chuẩn bị xong rồi chứ?”

“Chuẩn bị xong rồi, ở bên kia kìa.” Dứt lời, Lâm Tẩn Nhiễm nhướng mày nhìn Triều Triều, “Vừa rồi em định nói gì, cậu em làm sao?”

Chương 47

Triều Triều không được tự nhiên nghiêm mặt, không chịu nói chuyện.

Lâm Tấn Nhiễm lại nhìn về phía Thiệu Tố Oánh, Thiệu Tố Oánh cười khan với cô, “Cái đó, chúng tôi lấy thuốc rồi đi trước đây, chị cứ làm việc đi.” Dứt lời, cô ấy kéo Triều Triều chạy nhanh ra ngoài.

Lâm Tấn Nhiễm hơi ngẩn ra, hai người này làm sao vậy?

Buổi tối sau khi cơm nước xong, cô ra khỏi phòng y tế đi về phía phòng mình.

“Chào cô.”

Đột nhiên có người vỗ vỗ bả vai cô, Lâm Tấn Nhiễm quay đầu lại, thấy một cô gái hơn hai mươi tuổi đứng phía sau cô, cô ta mặc một cái váy màu xanh nhạt, bên ngoài khoác áo choàng, tóc xoăn dài để xõa, nhìn qua vừa xinh đẹp lại tao nhã.

Lâm Tấn Nhiễm, “Có việc gì sao?”

Cô gái kia hơi ngượng ngùng cười cười, “Lần đầu tiên tôi tới Chu gia, vốn là sau khi ăn xong muốn đi tản bộ một mình, không ngờ Chu gia lại lớn như vậy nên đã quên mất đường trở về thế nào.”

Giọng nói của cô gái rất êm ái, khiến người ta nghe xong cũng cảm thấy dễ chịu, Lâm Tấn Nhiễm rất có thiện cảm với cô gái này, vì thế liền hỏi, “Vậy cô muốn đi đâu?”

“Chỗ đấy hình như tên là... Ninh Hiên Các?” Cô gái kia suy nghĩ một lát rồi nói.

Lâm Tấn Nhiễm hiểu ra, quả nhiên là khách của Chu gia, các phòng ở Ninh Hiên Các đều được bố trí để tiếp đón khách quý.

“Tôi dẫn cô qua đó.” Lâm Tấn Nhiễm thấy chỗ đó cũng cách phòng cô không xa, nên tiện đường dẫn đi.

Cô gái kia chợt vui vẻ, “Cảm ơn cô nhé, tôi vừa định tìm người để hỏi đường thì đúng lúc nhìn thấy cô, cô mặc đồ như vậy... là bác sĩ sao?”

“Ừ, tôi là bác sĩ ở đây.”

Người nọ gật gật đầu, lễ phép nói, “Tôi là Từ Tử Thiên, cô là?”

“Lâm Tẫn Nhiễm.”

Từ Tử Thiên “à” một tiếng rồi đi theo cô.

Cô ta vốn chỉ tùy tiện tìm một người để hỏi đường, nhưng không hiểu sao người trước mắt lại làm cô ta hơi tò mò. Cô gái lạnh lùng thân nhiên này, tuy có phần giống như cách xa vạn dặm với người ngoài, nhưng cô ta lại cảm thấy cô gái này rất thú vị.

Một lát sau.

“Tới rồi.” Lâm Tẫn Nhiễm chỉ về phía trước.

Từ Tử Thiên, “Cảm ơn.”

“Không cần.”

Lâm Tẫn Nhiễm vừa muốn rời đi thì đột nhiên nghe được giọng nói của Chu Chính Hiến từ cuối hành lang truyền đến, “Bác Từ, để lát nữa cháu sẽ cho người đi tìm Từ tiểu thư, bác không cần lo lắng.”

“Được được, con nhóc này, không biết chạy đi đâu rồi nữa, làm phiền cháu quá.”

Hoắc lão phu nhân lên tiếng, “Lão Từ này? Tôi thấy không cần phải tìm nữa đâu, người đứng phía trước không phải là Từ Thiên sao?”

Hoắc lão phu nhân nói xong thì ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn về phía Lâm Tẫn Nhiễm.

Lâm Tẫn Nhiễm dừng bước, cũng nhìn về phía Chu Chính Hiến. Anh đã nhìn thấy cô, rất dễ nhận ra, cô xuất hiện ở đây làm anh khá bất ngờ.

“Cha, cha đang tìm con ạ?” Từ Tử Thiên cười nói.

“Đứa nhỏ này, vừa nãy chạy đi mà cũng không gọi ai đi cùng.”

“Không sao đâu, con tùy tiện đi dạo một lát, không ngờ lại bị lạc đường, may mà gặp được Lâm tiểu thư, cô ấy dẫn con về đây.”

Từ Đại đi tới, “Lâm tiểu thư?”

Lâm Tẫn Nhiễm cup mắt xuống, “Tôi là bác sĩ ở Chu gia, trên đường gặp Từ tiểu thư bị lạc thế nên đã dẫn cô ấy tới đây.”

Từ Đại đã hiểu, “Thì ra là vậy.”

Lâm Tẫn Nhiễm gật gật đầu, “Không còn việc gì nữa thì tôi đi trước đây.”

Từ Tử Thiên mỉm cười, “Lâm tiểu thư, hẹn gặp lại.”

Lâm Tẫn Nhiễm lạnh nhạt cong môi, cô quay người rời đi, có điều muốn ra khỏi đây thì phải đi ngang qua đám người Chu Chính Hiến, vì thế cô đành phải đi về phía đó, lúc lướt qua Hoắc lão phu nhân thì hơi khom lưng cúi chào.

Từ Tử Thiên và cha cô ta còn có Hoắc lão phu nhân đi cùng, xem ra là nhân vật rất quan trọng. Nghĩ như vậy Lâm Tẫn Nhiễm liền liếc nhìn Chu Chính Hiến, ánh mắt anh cũng dừng trên người cô, khẽ nhíu mày.

Lâm Tẫn Nhiễm không biết sắc mặt này của anh là có ý gì, cô không nghĩ nhiều, lập tức xoay người rời đi.

“Lâm Tẫn Nhiễm.”

Lúc vừa về đến phòng thì cổ tay bất thành linh bị người khác nắm lấy.

Lâm Tẫn Nhiễm bị người phía sau kéo mạnh, theo quán tính lùi lại mấy bước, trực tiếp va vào một vòm ngực rắn chắc.

Cô nhìn thoáng qua, tức giận quay đầu lại, “Chu Duy Ân?”

“Cô không vui.” Chu Duy Ân bất ngờ nói ra một câu như vậy.

Lâm Tẫn Nhiễm nhíu mày, “Cái gì?”

“Tôi hỏi có phải cô không vui không?”

Về mặt Lâm Tẫn Nhiễm rất mờ lung, “Vì sao tôi lại không vui?”

Chu Duy Ân mím môi, ánh mắt đó dĩ nhiên là... Cực kỳ đồng tình với cô, “Cô và cô gái kia đã gặp nhau mà, cô phải biết rồi chứ.”

Lâm Tẫn Nhiễm, “Cô gái kia?”

“Chính là Từ Tử Thiên.”

“Cô ấy làm sao, sao tôi thấy cô ấy lại không vui?”

Đầu tiên Chu Duy Ân hơi sững sốt, tiếp theo rõ ràng rất buồn bực, “Chẳng lẽ cô không quan tâm? Cô thích Chu Chính Hiến như thế, ngay cả anh ta có vị hôn thê mà cô vẫn muốn ở bên cạnh anh ta sao?”

Lâm Tẫn Nhiễm ngẩn ra, “Đợi chút... Cậu nói, vị hôn thê?”

Chu Duy Ân, “Chính là Từ Tử Thiên, bà nội đã mưu tính cho cô ta và Chu Chính Hiến, ngày sinh tháng đẻ của hai người đó đều rất hợp, còn nói là một đôi trời đất tạo thành. Lâm Tẫn Nhiễm, tôi thấy anh ta hoàn toàn không để tâm đến cô, bằng không...”

“Trời đất tạo thành sao?” Lâm Tẫn Nhiễm đột nhiên bật cười thành tiếng, nụ cười của cô đã cắt ngang lời của Chu Duy Ân.

Chu Duy Ân, “Cô, cô không sao chứ?”

Lâm Tẫn Nhiễm ngược lên nhìn anh ta, trong mắt tràn ngập sự lạnh lùng, “Tôi không tin vào cái gọi là mệnh trời.”

Chu Duy Ân, “Cô...”

“Về phần anh ấy có để tâm hay không, cứ để tự anh ấy nói cho tôi biết.” Lâm Tấn Nhiễm nói xong thì kéo tay Chu Duy Ân ra, dứt khoát đi về phía trước.

Chu Duy Ân đứng phía sau há miệng, nhưng vẫn không gọi cô lại.

Thật ra anh ta còn chưa nói xong, anh ta còn muốn nói, nếu Chu Chính Hiến không để tâm, thì vẫn còn có anh ta, tim của anh ta vẫn luôn luôn dành cho cô. Khoảng thời gian này giả vờ giống như trước kia, giả vờ có người mới, nhưng chỉ có anh ta hiểu rõ nhất, anh ta không thể bỏ được cô.

Bằng không khi anh ta biết đến sự tồn tại của Từ Tử Thiên đã không vội vàng đi tìm cô như thế.

Lâm Tấn Nhiễm trở về phòng, nhớ tới ánh mắt vừa rời của Chu Chính Hiến. Có lẽ anh cũng giống Chu Duy Ân, thấy cô và Từ Tử Thiên đi cùng nhau thì lập tức cho rằng cô đã biết chuyện của anh và Từ Tử Thiên.

Ái chà, xem ra người này vì cô mà đã nghĩ nhiều rồi.

Lâm Tấn Nhiễm đi đến gần cửa sổ, cô lấy một gói thuốc lá từ trong ngăn kéo ra, bật lửa, ánh lửa nhỏ lóe lên, làn khói mỏng bay ra.

Trời đất tạo thành sao, ừ, nhìn qua quả thực Từ Tử Thiên không tồi, ít nhất ánh mắt đầu tiên của cô ta khiến người khác cảm thấy rất thoải mái, xem ra tương lai có khả năng là... Một tình địch rất mạnh?

Về đêm.

Lâm Tấn Nhiễm nằm trên giường.

“Tinh.” Di động có tin nhắn.

Lâm Tấn Nhiễm vươn tay lấy điện thoại nằm trên cái tủ đầu giường, là tin nhắn của Chu Chính Hiến.

“Đến thư phòng của anh.”

Lâm Tấn Nhiễm khẽ cười một tiếng, cô trả lời: “Anh cũng không nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi, đêm hôm khuya khoắt bảo em đi tìm anh, không sợ vị hôn thê của anh ghen sao?”

“Em ghen à?”

Lâm Tấn Nhiễm nhướn mày, dường như có thể nhìn thấy vẻ mặt gian xảo của người nào đó.

“Ừ, ghen tị, hôm nay Vân Thanh đố cho em rất nhiều đám, chua lắm!”

“Lâm Tấn Nhiễm, đến đây với anh.”

“Không.”

“Được, anh đến tìm em.”

“Ngại quá, em khóa cửa rồi.”

Bên kia im lặng một lúc lâu mới gửi tin nhắn đến: “Cô gái hôm nay do bà nội tự mình dẫn đến, em yên tâm, anh sẽ xử lý gọn gàng.”

Lâm Tấn Nhiễm cong môi cười, không cần anh nói cô cũng biết người nọ là do Hoắc phu nhân sắp xếp. Vốn chỉ muốn trêu anh một chút, mặt khác... trong lòng quả thật không thoải mái, vì cô gái kia khá tốt, các mặt khác cũng rất được.

“Cô ấy rất có duyên phận với anh, như thế này thành ra em lại can thiệp vào chuyện của hai người. Haizz... Mệnh trời không thể trái, Chu tiên sinh, không thì chúng ta chấm dứt đi.”

Lâm Tấn Nhiễm gửi tin nhắn xong, sau đó yên tâm định đi ngủ.

Một lát sau, di động vang lên, lần này không phải tin nhắn, mà là cuộc gọi đến.

Đúng là không thể dứt nổi mà, Lâm Tấn Nhiễm thấy anh không hề có ý định dừng lại thì đành nghe máy.

“Làm sao vậy?”

“Mở cửa.”

Lâm Tấn Nhiễm ngẩn người, cô ngồi dậy, “Anh đến thật à?”

Bên kia di động truyền đến tiếng cười của anh, “Không có cách nào khác, ai bảo anh mời mà em không đến.”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, “Tuy bây giờ không còn sớm, nhưng vẫn có người đi lại, anh đứng trước cửa phòng em nói chuyện còn ra thể thống gì nữa?”

“Vì thế...” Chu Chính Hiến nói, “Mau ra mở cửa cho anh vào, nếu để người khác thấy anh cũng mặc kệ đấy.”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Lâm Tấn Nhiễm bị sự vô lại của anh làm nghẹn họng, cô đứng dậy, đưa tay ấn khóa, mở cửa ra.

Người đàn ông ngoài cửa mặc áo trắng quần đen, thân hình cao ngất, dung mạo tuấn tú. Lúc này nhìn thấy cô mở cửa, khóe miệng anh chậm rãi cong lên, “Chịu mở cửa rồi à?”

Lâm Tấn Nhiễm ngó nghiêng phía sau anh rồi mới đưa tay kéo anh vào.

Đóng cửa, khóa lại.

“Lúc nãy em nói cái gì nhỉ?” Không chờ cô vừa xoay người Chu Chính Hiến đã ôm cô từ phía sau, một tay anh véo mặt cô, trầm giọng hỏi, “Muốn tạo phản?”

Lâm Tẫn Nhiễm buồn bã nói, “Không phải tạo phản, mà bị vị hôn thê của anh dọa, chặc chặc, cực phẩm nhân gian, so sánh xong đã cảm thấy xấu hổ.”

“Cực phẩm nhân gian?” Chu Chính Hiến xoay người cô lại, “Chỗ nào?”

“Tiểu thư khuê các, nho nhã lễ phép, bất kể là vẻ ngoài hay tính tình đều rất tốt.” Lâm Tẫn Nhiễm nói một cách khách quan.

“Ồ, không có gì thú vị.” Chu Chính Hiến khẽ cười, “So với kiểu đã xa cách còn không coi ai ra gì như em, thì quả thật cô ta rất hiền lành dịu dàng.”

Lâm Tẫn Nhiễm duỗi tay nắm cầm dưới của anh, “Xem ra anh có khuynh hướng thích bị ngược đãi.”

Chu Chính Hiến cầm tay cô, hạ giọng nói, “Nói chuyện như thế thì có vẻ là có quyết tâm khiêu chiến anh đây mà.”

Lâm Tẫn Nhiễm nhìn anh bằng ánh mắt coi thường, muốn rút tay lại thì đã bị anh trực tiếp đè lên tường.

Lâm Tẫn Nhiễm ngược mắt lên, “Anh làm gì thế?”

Chu Chính Hiến cong môi, “Còn sợ em nghĩ nhiều mới đến gặp em, không ngờ tố chất tâm lý của cô gái nhỏ nhà anh rất tốt.”

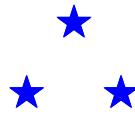
“Bởi vì em tin anh.”

Giọng nói này dường như trực tiếp đánh mạnh vào lòng anh, Chu Chính Hiến đột nhiên cứng đờ, ánh mắt nhen nhóm chút lửa.

“Nhìn gì, em nói sai à?”

“Không sai.” Chu Chính Hiến hơi cúi người, “Nói rất đúng, thấy em thông minh như thế thì anh phải thưởng cho em mới được.”

Chương 48

Vừa dứt lời, Chu Chính Hiến liền cúi đầu hôn lên môi cô. Anh chậm rãi dán lên đó, như có như không, giống như đang chơi đùa môi cô.

Lâm Tấn Nhiễm nhíu mày, mạnh mẽ nghiêng đầu sang phải, nụ hôn của Chu Chính Hiến rơi vào khoảng không, môi anh trượt từ môi xuống sườn mặt cô.

“Không còn sớm nữa, anh mau về đi.” Lâm Tấn Nhiễm thấp giọng nói.

Chu Chính Hiến không nhúc nhích, anh đè cô lên trên tường, không lùi một bước. Bởi vì cô tránh né, môi anh lệch khỏi môi cô, nhưng anh cũng không để ý, thuận tiện hôn dọc theo gương mặt tinh tế của cô, cuối cùng đến lỗ tai, mới thấp giọng nói, “Không muốn về, làm sao bây giờ?”

Khi anh nói chuyện, hơi nóng phả lên lỗ tai cô, Lâm Tấn Nhiễm rụt cổ, trong nháy mắt tai đỏ lên. Ánh mắt Chu Chính Hiến trầm xuống, há miệng ngậm vành tai xinh xắn của cô.

Lâm Tấn Nhiễm ngơ ngẩn, nhất thời không thể hô hấp, xúc cảm ẩm ướt nóng bỏng tê dại từ lỗ tai truyền đến, cảm giác ấy giống như lan tràn ra, từ vành tai chạy thẳng xuống dưới, làm cô suýt nữa không đứng vững.

Mà người phía trước lại giống như tìm được niềm vui gì đó, không biết chán giày vò lỗ tai cô, Lâm Tấn Nhiễm cắn chặt môi, không để mình phát ra bất kỳ âm thanh lạ nào.

Ban đầu Chu Chính Hiến quả thật chỉ muốn trêu chọc cô, nhưng nghe thấy tiếng hít thở ngày càng hỗn loạn của cô, anh cũng dần dần mất bình tĩnh. Anh hơi lùi ra, cúi xuống nhìn cô.

Bây giờ gương mặt Lâm Tấn Nhiễm đã đỏ ửng, trong mắt cô vừa mơ màng vừa mềm mại, trong phòng chỉ bật đèn đầu giường khiến khung cảnh càng thêm mờ ám. Yết hầu Chu Chính Hiến lên xuống liên tục, dục vọng trong lòng như muốn bùng nổ.

“Hôn một lát nữa anh sẽ đi.” Chu Chính Hiến chống lên trán cô, “Nhưng em phải nghe lời, không được trốn.”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn anh một lúc lâu mới khẽ gật đầu.

Sự đồng ý của cô đổi lấy nụ hôn thô bạo của anh, môi lưỡi anh chặt chẽ dây dưa với cô, mạnh mẽ quấy phá. Lần này Lâm Tấn Nhiễm thật sự không

trón tránh, cô ngửa đầu đáp lại anh.... Tay cô nắm chặt thành quyền bị anh đè trên tường.

Dần dần, nụ hôn của anh dọc theo cổ cô đi xuống. Lâm Tấn Nhiễm mặc áo ngủ lụa dáng dài, cô không cài hai cúc phía trên, vì thế bị người này chen vào chỗ trống, chậm rãi gặm cắn nơi nào đó.

Cả người Lâm Tấn Nhiễm cứng đờ, cô cúi xuống nhìn thì lập tức bị cảnh tượng như vậy kích thích.

Người đàn ông dịu dàng như ngọc, nho nhã lễ độ Chu đại thiếu gia, thế nhưng lúc này chỉ vì cô mà đắm chìm trong sự say mê điên cuồng.

“Này... Anh nói chỉ hôn một lát... Á!”

Đột nhiên anh ôm eo cô đi về phía giường, đến mép giường thì ném cô lên đó. Lâm Tấn Nhiễm sừng sốt, vừa muốn đứng dậy anh liền ấn bả vai cô xuống, tiếp theo đè lên người cô.

“Hôn một lát?” Trong lời nói của người đàn ông nằm phía trên tràn ngập sự vui vẻ, mang theo một chút kiêu chể, anh nói, “Anh nói cái gì em cũng tin hả?”

Lâm Tấn Nhiễm trợn mắt, một giây sau anh đã cúi người hôn cô.

Bởi vì muốn đi ngủ cho nên đồ Lâm Tấn Nhiễm mặc thực sự rất dễ để... giờ trò.

Tay Chu Chính Hiến đi từ phía dưới lên, sau đó trượt vào trong áo ngủ, lúc đi lên phía trên anh bất ngờ ngẩn ra, không chỉ mình anh ngơ ngẩn, Lâm Tấn Nhiễm cũng đơ luôn.

Cô quên mất mình không mặc nội y, cho nên tay anh vừa đi lên thì lập tức da thịt tiếp xúc với nhau.

“Nhiễm Nhiễm, cái này không thể trách anh.” Giọng nói khản đặc của anh truyền đến, Lâm Tấn Nhiễm căng thẳng, sau đó cô nhận ra anh dùng tay bóp lấy chỗ nào đó.

“Đừng...” Cô không thể ngăn tiếng “ừm” của mình lại được, ngược lại càng khơi gợi dục vọng của người đàn ông. Lâm Tấn Nhiễm phát hiện Chu Chính Hiến xuống tay càng lúc càng nặng, càng lúc càng thô bạo.

Cô cắn môi, chỉ cảm thấy trong lòng có cái gì đó tích tụ, cảm giác trống rỗng ngày càng lớn, cô túm chặt áo sơ mi của anh, nhúu mảy lại.

“Đừng cắn môi.” Hô hấp Chu Chính Hiến rất nặng nề, anh nói, “Nhiễm Nhiễm, buông ra.”

Lâm Tấn Nhiễm quay đầu đi.

“Không phải anh đã bảo em nghe lời sao?” Một tay Chu Chính Hiến xoay đầu cô lại, một tay khác đi xuống phía dưới, thăm dò nơi riêng tư của cô.

Lâm Tấn Nhiễm cứng người, theo bản năng kẹp chặt đùi lại, nhưng mà cô không thể ngăn được anh, chỉ có thể cảm nhận được anh đang xoa nắn và thăm dò...

Cảm giác trống rỗng đã mãnh liệt nay càng mãnh liệt hơn, nhưng vì hành động của anh mà dường như được xoa dịu. Lâm Tấn Nhiễm mơ mơ màng màng, đáng ra cô phải bảo anh dừng tay, nhưng lại cảm thấy không cần ngừng lại.

Anh là người đàn ông cô yêu, như vậy, có gì mà không thể chứ?

Âm thanh kiều diễm làm người khác xấu hổ đến nổi tim đập mặt đỏ ở trong căn phòng yên tĩnh này dường như bị phóng đại gấp vài lần, đột nhiên, toàn bộ cảm giác hóa thành một dòng điện mãnh liệt, lập tức bùng nổ trong cơ thể.

Lâm Tấn Nhiễm không còn giữ được ý thức nữa, âm thanh vỡ vụn từ trong miệng bật ra ngoài, cô hơi cong eo lên, rõ ràng không chịu được cảm giác trống rỗng trong người.

“Um...” Lâm Tấn Nhiễm túm chặt cánh tay Chu Chính Hiến, không để cho anh cử động.

Mà phản ứng và âm thanh kiều diễm của cô giống như chất xúc tác khiến Chu Chính Hiến không thể khống chế được sự kích động của bản thân...

Lâm Tấn Nhiễm còn chưa trở lại bình thường đã cảm nhận được có thứ gì đó chống lên cô, cô cứng đờ, đột nhiên ngược mắt nhìn Chu Chính Hiến.

Hai mắt người đàn ông trước mặt trở nên đỏ ngầu, anh nhìn chăm chăm vào cô, cơ thể vừa hạ xuống.

Một cơn đau đớn bất ngờ ập đến, hô hấp Lâm Tấn Nhiễm ngừng lại, cảm thấy thân thể như bị xé rách. Sự đau đớn như thế còn chưa tiêu tan thì cảm giác vừa trướng vừa tê dại khiến cô muốn phát điên.

Chu Chính Hiến không phải không biết cả người Lâm Tấn Nhiễm đang cứng ngắc, anh cố kìm nén hành động của mình, duỗi tay vuốt ve mặt cô, “Nhiễm Nhiễm, thả lỏng...”

Lâm Tấn Nhiễm rất muốn chửi bậy, cô vốn không có biện pháp để thả lỏng bản thân!

“Anh đừng động đây, đau...”

Rất đau! Cảm giác vừa căng vừa đau này khiến cho Lâm Tấn Nhiễm cảm thấy thà dùng một dao đâm cô còn hơn.

Trên trán Chu Chính Hiến xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng, anh không ngừng hôn cô, muốn làm cho cô thả lỏng, “Không thể không động đây, ngoan, chịu đựng một chút là được...”

“Em không...” Chữ “chịu đựng” còn chưa kịp nói ra thì người phía trên bất ngờ động đậy, hơn nữa còn đâm vào không chút dịu dàng.

Lâm Tấn Nhiễm rên lên một tiếng, sau đó những âm thanh vụn vặt theo bản năng phát ra, cô muốn nhắm nhện, nhưng cuối cùng cũng không thể chịu đựng nổi, tất cả cảm giác giống như bị anh dẫn dắt, cô chỉ có thể tiếp nhận...

Mưa rền gió dữ nối tiếp nhau đến, từ đầu đón ban đầu cho đến lúc cuối cùng xương cốt trở nên ê ẩm tê dại, anh mạnh mẽ đè lên cô, hoàn toàn không giống một Chu Chính Hiến bình thường luôn hòa nhã với mọi người.

Rốt cuộc, trong phút chốc, anh va chạm rất sâu, vào thời khắc anh liêu mình triền miên đã hóa thành sự quyến luyến không dứt. Lâm Tấn Nhiễm không kiềm chế được hét lên một tiếng, không tự chủ run rẩy trong lòng anh... bên tai là hô hấp nặng nề của Chu Chính Hiến, anh duỗi tay vuốt ve tấm lưng trơn bóng của cô, giống như an ủi, cũng giống như thỏa mãn.

Cuối cùng.... đã kết thúc.

Lâm Tấn Nhiễm muốn chửi bậy mà không còn sức lực để thốt ra lời.

Trong truyền thuyết, khi đàn ông dụ dỗ phụ nữ thì đều nói anh chỉ thân mật một chút thôi, không làm gì cả hoặc là anh chỉ ma sát, tuyệt đối không đi vào. Trải qua việc ngày hôm nay, Lâm Tấn Nhiễm đã hoàn toàn tin tưởng vào lý luận này!

Chu Chính Hiến, con mẹ nó đúng là tên lịch sự bại hoại...

Ngày hôm sau.

Chu Diễm gõ cửa phòng Chu Chính Hiến.

“Thiếu gia, cậu dậy chưa?”

Trong phòng không có động tĩnh gì, Chu Diễm nhíu mày. Như bình thường, thời điểm này Chu Chính Hiến hẳn là đã rời giường, chẳng lẽ hôm qua làm việc quá muộn cho nên mới không thức dậy đúng giờ?

Chu Diễm lại gõ cửa, “Thiếu gia, hôm nay phải ăn sáng với Từ tiểu thư và giám đốc Từ, cậu không dùng bữa cùng sao?”

Vẫn không có động tĩnh gì.

Chu Diễm ngẩn người, suy nghĩ một lát liền lấy chìa khóa ra mở cửa, không phải là xảy ra chuyện gì rồi đây chứ?

Cửa mở ra, Chu Diễm lặng lẽ bước vào.

Trên giường trống không, không hề có dấu vết của người từng ngủ ở đó, Chu Diễm ngẩn người, người đâu???

Lúc này ở phòng Lâm Tấn nhiễm.

“Anh còn không chịu dậy đi à?” Lâm Tấn Nhiễm tức giận nói.

Người đàn ông ôm lấy cô từ phía sau, nghe được lời cô nói thì khẽ lắc đầu, giọng nói còn hơi khàn khàn, “Ngủ cùng với em, chẳng muốn dậy.”

Khóe miệng Lâm Tấn Nhiễm cong lên, nhưng cô lại nhanh chóng đờ nó xuống, “Anh nói xem, nếu Chu Diễm tới phòng anh không thấy người, liệu có cho rằng anh mất tích không?”

Chu Chính Hiến hôn lên tóc cô, “Nếu cậu ta đủ thông minh, đợi lát nữa sẽ đến chỗ em tìm anh.”

Lâm Tấn Nhiễm sững sốt, cô đột nhiên kéo tay anh đang ôm hông mình ra, ngòai bật dậy, nhưng mà động tác bất ngờ này tác động tới chỗ nào đó, cô nghẹn ngào một tiếng khom eo xuống.

Chu Chính Hiến ngẩn người, “Sao vậy, em ỏn chứ?”

Lâm Tấn Nhiễm hất tay anh ra, “Chu đại thiếu gia, anh nói đi, xuống tay không phân biệt nặng nhẹ, anh cảm thấy em sẽ ỏn sao?”

Chu Chính Hiến mím môi, đứng dậy đến xem cô, trong mắt tràn ngập sự lo lắng.

Lâm Tấn Nhiễm thấy bộ dạng của anh như vậy khá buồn cười, vì thế nói, “Anh nhanh chóng rời giường đi, em không muốn để Chu Diễm chứng kiến cảnh anh ngủ ở chỗ em đâu, quá xấu hổ.”

“Xấu hổ cái gì?” Chu Chính Hiến nói, “Cũng không phải cậu ta không biết quan hệ của chúng ta.”

Lâm Tấn Nhiễm nghẹn lời, đưa tay đẩy anh một cái, “Dù sao anh cũng nhanh lên đi.”

Cô vừa làm động tác như thế, chặn trước ngực liền trượt xuống.

Đôi mắt Chu Chính Hiến bị mê hoặc, dấu vết tối hôm qua anh để lại trên người cô toàn bộ đều lộ ra trước mặt anh. Ngực anh thất lại, chỉ cảm thấy chỗ nào đó muốn ngóc đầu dậy.

Lâm Tấn Nhiễm thấy ánh mắt anh như vậy thì lập tức hoảng loạn, cô kéo chăn qua bao chặt lấy người mình, “Cho anh năm phút, lập tức rời khỏi đây.”

Chu Chính Hiến mỉm cười, “Sao anh lại cảm thấy mình đang yêu đương vụng trộm nhỉ?”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Chu Chính Hiến không đoán sai, Chu Diễm tìm khắp nơi không thấy anh thì quả thật đã đi về phía phòng Lâm Tấn Nhiễm.

Chu Diễm chỉ suy đoán, không ngờ thật sự đã gặp được Chu Chính Hiến ở ngã rẽ phòng Lâm Tấn Nhiễm.

Chu Diễm: “...”

Chu Chính Hiến: “...”

“Cậu, tối hôm qua không ngủ ở phòng.”

Chu Chính Hiến đi lên phía trước, “Ừ.”

Chu Diễm quay đầu nhìn cửa phòng đóng chặt của Lâm Tấn Nhiễm, “VẬY, cậu ngủ ở...”

“Ở phòng cô ấy.” Chu Chính Hiến trả lời.

Chu Diễm nghẹn họng, anh ta đoán đo một lúc lâu mới lên tiếng, “Thiếu gia, không ai thấy chứ?”

Bước chân Chu Chính Hiến chậm lại, “Nhìn thấy thì sao?”

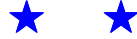
Chu Diễm, “Thì... cậu đừng quên trước hết phải giải quyết chuyện của cha con Từ gia, lúc này đừng để lộ chuyện Tấn Nhiễm, nếu không sẽ rất khó đối phó với lão phu nhân.”

Chu Chính Hiến cũng hiểu điều này, chỉ là việc “Anh ngủ ở phòng Lâm Tấn Nhiễm” lại bị nói giống như kẻ trộm, rất khó chịu.

“Tôi biết rồi.” Chu Chính Hiến lạnh lùng đáp lại.

Chu Diễm ho khan, “VẬY LÀ ĐƯỢC RỒI.”

Chương 49

Ngày hôm sau, Lâm Tẫn Nhiễm từ phòng y tế đi ra.

“Này!” Bả vai đột nhiên bị một người vỗ nhẹ, Lâm Tẫn Nhiễm quay đầu lại thì thấy vẻ mặt nhăn nhó của Thiệu Tố Oánh đang nhìn cô, “Sao chị không giặt mình?”

“Có lẽ vì cô chưa lớn tiếng.” Lâm Tẫn Nhiễm mỉm cười, “Có việc gì sao?”

Thiệu Tố Oánh hơi mất tự nhiên, thật ra cô đến đây vì chuyện ngày hôm qua, nhìn phản ứng hôm qua của Lâm Tẫn Nhiễm có lẽ cô còn chưa biết đến sự xuất hiện của cô gái Từ Tử Thiên, Thiệu Tố Oánh nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy mình nên nói với cô một tiếng để cô còn biết.

Thiệu Tố Oánh kéo tay cô, “Là như vậy, tôi muốn nói... Ờ?”

Thiệu Tố Oánh đột nhiên im bật, ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm vào... cổ cô

Lâm Tẫn Nhiễm hơi sững sốt, “Cô nhìn gì vậy?”

“Chị chị chị chị!” Thiệu Tố Oánh hít một hơi thật sâu, “Chị, trên cổ chị là...”

Lâm Tẫn Nhiễm khẽ nhú mày rồi quay đầu bước đi, cô tưởng rằng mặc áo blouse có thể che đi, không ngờ vừa rồi bị Thiệu Tố Oánh lôi lôi kéo kéo nên lại lộ ra ngoài.

Chu Chính Hiến chết tiệt, biết rõ tóc cô ngắn còn cần loạn.

“Chị đừng đi mà.” Giọng nói Thiệu Tố Oánh vừa kích động lại vừa khiếp sợ, cô ấy xông lên phía trước giữ chặt tay cô, “Đi theo tôi, mau đi theo tôi!”

Thiệu Tố Oánh kéo cô chạy ra sau vườn hoa.

“Chị nói mau, mau nói đi, rốt cuộc sao lại như thế này vậy?” Thiệu Tố Oánh thấp giọng hỏi.

Lâm Tẫn Nhiễm ho nhẹ, “Cái gì mà thế này chứ?”

“Thì dấu hôn trên người chị này.” Thiệu Tố Oánh cười hì hì, “Anh cả tôi làm phải không?”

Lâm Tấn Nhiễm liếc cô ấy một cái, “Không ngờ cô còn nhiều chuyện đến thế.”

“Sao lại không chứ, đây là chuyện đại sự của anh cả mà!” Thiệu Tố Oánh nói, “Tôi nói thật với chị, từ lâu tôi đã không vừa mắt cái cô Từ Từ Thiên kia, chị xem cô ta có quá đáng không, sao chuyện gì cũng xuất sắc như vậy chứ, ngày nào mấy người trưởng bối kia cũng nói không ngừng về cô ta, muốn tôi học tập cô ta, nực cười... Sao tôi phải giống cô ta chứ?”

Lâm Tấn Nhiễm nhướn mày, “Vì thế cô mới không muốn anh cả cô và cô ta ở bên nhau đúng không?”

“Hả?” Thiệu Tố Oánh ngẩn người, nhất thời kích động nói ra chuyện mình muốn nói, “Chị biết rồi à?”

Lâm Tấn Nhiễm gật đầu.

Thiệu Tố Oánh thảm cân nhắc, “Cũng đúng, nhìn anh cả đối xử với chị như vậy, nhất định đã giải thích rõ ràng rồi.”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

“Cho dù thế nào đi chăng nữa, so với cô ta, tôi thích chị hơn, chị đáng yêu hơn nhiều.”

Lâm Tấn Nhiễm cong môi.

Đáng yêu? Đây là lần đầu tiên có người hình dung cô như thế, thà rằng cứ nói thẳng ra cô không toàn năng được như Từ Từ Thiên còn hơn.

“Này, Lâm Tấn Nhiễm... Bác sĩ.” Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên phía sau hai người, Lâm Tấn Nhiễm xoay người lại.

Không biết từ lúc nào sau lưng đã xuất hiện bốn người, Từ Từ Thiên, Chu Chính Hiến, còn có hai người bạn tốt của Chu Chính Hiến là Đinh Viễn Hằng và Quách Vũ Phi.

“Vừa mới gặp được mấy người Chu tiên sinh, không ngờ lại gặp được hai người ở đây.” Ánh mắt Từ Từ Thiên dừng lại trên người Thiệu Tố Oánh, “Em là Tố Oánh đúng không?”

Thiệu Tố Oánh tùy ý “ừ” một tiếng, cô hơi bất mãn khi thấy Từ Từ Thiên đứng bên cạnh Chu Chính Hiến, vì thế hết sức “Lơ đãng” kéo Lâm Tấn Nhiễm đi sang phía Chu Chính Hiến.

“Anh cả, mấy người đi đâu vậy ạ?”

Quách Vũ Phi đứng một bên, rảnh rỗi không có việc gì làm lén nhìn Chu Chính Hiến với ánh mắt đầy hàm ý, mà ánh mắt Chu Chính Hiến lại dừng trên người Lâm Tấn Nhiễm, không nói chuyện.

Thấy vậy, Quách Vũ Phi vội vàng tiếp lời, “Là thế này, Tàng Thư Các nhà bọn em không phải có không ít sách quý sao, anh và Đinh Viễn Hằng đến mượn, anh cả nhà em đang dẫn bọn anh đi qua đó xem.”

Thiệu Tổ Oánh “ồ” một tiếng, “Vậy chị Tử Thiên cũng muốn đi sao?”

Từ Tử Thiên mỉm cười, “Chị cũng muốn đi xem Tàng Thư Các của Chu gia như thế nào, nghe nói có rất nhiều sách đã không còn xuất bản nữa.”

Trong lòng Thiệu Tổ Oánh hừ lạnh, chẳng qua vì anh cả đi nên mới đi theo thôi!

“Anh cả, em cũng đi, em và chị Lâm Tẫn Nhiễm rất thích đọc sách, đúng không chị?”

Ánh mắt Chu Chính Hiến hơi dao động, anh nhìn về phía Lâm Tẫn Nhiễm, “Ồ, thật sao?”

Khóe miệng Lâm Tẫn Nhiễm giật giật, “Cũng bình thường, tôi chỉ đọc sách y học.”

“Sách y học cũng có! Nhiều lắm!” Thiệu Tổ Oánh nói xong liền dẫn mọi người đi về phía trước, “Đi thôi đi thôi, chúng ta cùng đi thôi.”

Đọc theo đường đi, không khí rất kỳ quái.

Ngoại trừ Thiệu Tổ Oánh lải nhải liên mồm thì mấy người khác đều rất yên lặng.

Người nói nhiều như Quách Vũ Phi cũng không nói lời nào, bởi vì lúc này ánh mắt bất quá của anh ta đang nhìn tình huống “Tình tay ba” trước mặt.

Từ Tử Thiên là nhân vật thế nào anh ta biết rõ, đại tiểu thư của đế đô Từ gia không ai không biết. Hơn nữa hôm nay anh ta cũng nghe nói lý do hai ngày nay Từ Tử Thiên ở lại Chu gia, đó là tới thử ở chung với “Vị hôn phu”!

Nhưng anh ta còn biết, anh Chu chỉ để ý đến cô gái lạnh như băng Lâm Tẫn Nhiễm này... Ái chà, xem ra sắp có kịch vui để xem rồi đây!

Rốt cuộc cũng đến Tàng Thư Các, mấy người đi vào cửa, Chu Chính Hiến lại rất “vô ý” đi đằng sau với Lâm Tẫn Nhiễm.

Vốn Lâm Tẫn Nhiễm rất bình tĩnh, không ngờ người bên cạnh bất thành linh nắm lấy tay cô, cô hơi ngẩn ra rồi liếc mắt nhìn anh.

Mọi người đi phía trước không ai quay đầu, nếu họ quay đầu... Là có thể nhìn thấy cảnh tượng nắm tay của bọn họ. Lâm Tẫn Nhiễm rút tay ra, dùng khẩu hình miệng nói, “Anh làm gì thế hả?”

Chu Chính Hiến không để ý, hơi cúi người nói nhỏ bên tai cô, “Còn đau nữa không?”

Lâm Tẫn Nhiễm cứng đờ, ý thức được anh hỏi về cái gì, nói thật, nếu không phải cô kiểm chế tốt thì có lẽ mặt đã đỏ ửng lên rồi, “... Không đau.”

Không đau mới là lạ!

“Ừ.” Giọng nói Chu Chính Hiến đột nhiên tràn ngập sự sung sướng, “Vậy anh yên tâm rồi, buổi tối anh đến tìm em nhé?”

“Không được!”

Cô đã đè thấp giọng, nhưng vẫn đủ để cho mấy người đi phía trước quay đầu lại, hồng rồi, mới kích động một chút đã nát bét.

Lâm Tẩn Nhiễm thấy ánh mắt kỳ lạ và ngờ vực của mấy người kia, giữ bình tĩnh nói, “Chu tiên sinh, tại sao anh lại không chịu uống thuốc chứ, như vậy không được đâu.”

Sắc mặt Chu Chính Hiến lạnh nhạt trả lời, “Bác sĩ Lâm quả thật rất nghiêm khắc.”

Lâm Tẩn Nhiễm rất nghiêm túc trả lời, “Phải, như vậy mới xứng đáng với y đức của bác sĩ.”

Mọi người phía trước, “???”

Quách Vũ Phi và Đinh Viễn Hằng liếc mắt nhìn nhau, trong lòng hai người lặng lẽ nghĩ, ôi trời, kỹ thuật diễn xuất thật không tồi mà.

Ánh mắt Từ Tử Thiên lặng lẽ nhìn hai người, cô ta không ngờ Lâm Tẩn Nhiễm lại trực tiếp phụ trách sức khỏe của Chu Chính Hiến. Cô ta vừa định mở miệng nói vài câu với hai người, chợt nghe thấy Quách Vũ Phi ở bên cạnh nói, “Nghe nói Từ tiểu thư từ nhỏ đã đọc nhiều sách vở, nếu không cô giới thiệu cho tôi vài quyển sách phù hợp với tôi đi.”

Sự chú ý của Từ Tử Thiên lập tức thay đổi, lễ phép nói với Quách Vũ Phi, “Nói là đọc nhiều sách cũng khoa trương quá rồi, chỉ là ngẫu nhiên xem qua mà thôi, ngày thường Quách tiên sinh thích cái gì, nói không chừng tôi có thể giới thiệu vài quyển cho anh.”

Quách Vũ Phi ho nhẹ, “Tôi thì... Sách gì cũng được.”

Đinh Viễn Hằng nhìn anh ta, người này đọc sách mới là có vấn đề.

Quách Vũ Phi cố ý dẫn Từ Tử Thiên đi lên phía trước, lúc đi vẫn không quên nâng tay trái lên làm tư thế chữ V với người phía sau. Chu Chính Hiến nhượng mảy, xem ra vào thời điểm quan trọng, người nào đó vẫn còn tác dụng.

Quách Vũ Phi và Từ Tử Thiên đi rồi, Đinh Viễn Hằng và Thiệu Tô Oánh cũng giả vờ giả vịt bỏ đi.

“Đi theo anh.” Chu Chính Hiến nhìn cô rồi đi lên tầng.

Lâm Tẩn Nhiễm thấy từng người đang tự chọn sách cách đó không xa, lặng lẽ theo sau anh đi lên tầng hai.

Vừa mới lên đến tầng hai, người đàn ông trước mặt bất ngờ xoay người để cô lên kệ sách bên cạnh, anh cúi đầu kê lên trán cô, nghiêng người hôn môi cô.

Bọn họ đang đứng ở đầu cầu thang, thậm chí cô còn nghe thấy tiếng nói chuyện của Thiệu Tổ Oánh ở dưới tầng, nhưng dường như anh không thèm để ý mà vẫn cứ ôm eo cô, ấn chặt cô vào lòng mình.

Rõ ràng hôm qua vừa tiếp xúc rất thân mật, nhưng hai người vừa dán vào nhau lại giống như đã lâu không gặp, ngọn lửa tình bùng ra bốn phía, ngay lập tức động tình.

Ban đầu Lâm Tấn Nhiễm còn thấy không ổn cho lắm, nhưng ở trong lòng ngực ấm áp của anh thì chút lo lắng đó cũng bị ném ra sau đầu.

Thật lâu sau, cuối cùng anh cũng buông lỏng ra một chút, cup mắt nhìn cô, “Nhiễm Nhiễm, bây giờ anh rất muốn đến phòng em.”

Lâm Tấn Nhiễm: “....”

“Hay là đến phòng anh?”

Lâm Tấn Nhiễm khựng lại, “Anh lại tinh trùng lên não đấy hả?”

Chu Chính Hiến trầm mặc, đột nhiên nhận ra bản thân hơi xúc động. Nhưng mà đã được “ăn” rồi nên lúc nào cũng nghĩ tới, anh cũng không có biện pháp khác.

“Ừ, bị em dụ dỗ.”

Lâm Tấn Nhiễm lườm anh, “Rốt cuộc là ai dụ dỗ ai chứ?”

Chu Chính Hiến duỗi tay xoa tóc cô, khẽ cười..

“Đúng rồi.” Vẻ mặt Lâm Tấn Nhiễm bất ngờ trở nên nghiêm túc, “Ngày hôm qua chúng ta không làm biện pháp phòng tránh.”

Chu Chính Hiến ngẩn ra, “Hôm qua... Anh cũng không nghĩ sẽ có con.”

Ban đầu thật sự chỉ muốn tới gặp cô mà thôi, nhưng sau đó lại không thể khống chế được chính mình.

Lâm Tấn Nhiễm, “Em đi mua thuốc.”

Chu Chính Hiến nhìn cô, tối hôm qua anh vẫn giữ lại chút lý trí. không phóng thích trong cơ thể cô, chuyện này cô cũng biết.

Nhưng mọi chuyện đều có lẽ như.

Trước mắt biện pháp tốt nhất là uống thuốc, tuy rằng thuốc sẽ gây hại cho thân thể, nhưng anh cũng hiểu, bây giờ tuổi của cô nhất định chưa chuẩn bị tốt để đón nhận sự tồn tại của một đứa trẻ.

“Chuyện này anh làm là được rồi.”

Lâm Tấn Nhiễm ghét bỏ nói, “Anh lại bảo Chu Diển đi, em không cần, chuyện như vậy để anh ta biết thì kỳ quái lắm.”

Chu Chính Hiến véo mặt cô, “Anh tự đi, được chưa?”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn anh, khẽ lẩm bầm, “Phiền phức lắm, em đi là được rồi.”

“Không được.” Chu Chính Hiến nhú mày, “Ngày hôm qua là lỗi của anh, anh sẽ chịu trách nhiệm. Nhưng Nhiễm Nhiễm, sau này sẽ không như vậy nữa.”

Lâm Tấn Nhiễm bắt ngờ nhìn anh, sẽ không?

Ai ngờ Chu Chính Hiến nghiêm túc nói, “Về sau anh sẽ đeo bao.”

“.....Ồ.”

“Ôi Từ tiểu thư, cô giới thiệu cho tôi hai quyển sách rất rất tốt, tôi nhất định sẽ bồi dưỡng tình cảm sâu đậm với bọn nó.” Giọng nói của Quách Vũ Phi càng ngày càng gần, anh ta nói rất lớn, giống như cố ý muốn thông báo cho ai đó nghe thấy.

Hai người chạy lên tầng hai làm chuyện mờ ám là Chu Chính Hiến và Lâm Tấn Nhiễm nhìn nhau cười, tự mình cầm một quyển sách đứng lên.

“Chu tiên sinh.” Từ Tử Thiên nhìn thấy bóng dáng Chu Chính Hiến, trong giọng nói mơ hồ lộ ra một chút vui sướng.

Đến gần cô ta mới phát hiện Lâm Tấn Nhiễm cũng đứng bên cạnh Chu Chính Hiến, cô ta hơi dừng lại, một cảm giác kỳ lạ lướt qua trong đầu, nhưng cô ta cũng không nghĩ nhiều, chỉ nói với Chu Chính Hiến, “Chu tiên sinh cũng có hứng thú với y học sao?”

Phía trước mặt chỗ bọn họ đang đứng là một đồng sách y học.

Chu Chính Hiến thản nhiên “ừ” một tiếng, “Bình thường bác sĩ Lâm hay nói những điều nhỏ nhặt về y học, bởi vì mưa dầm thấm lâu nên tôi cũng có chút hứng thú.”

Từ Tử Thiên, “Thì ra là vậy, xem ra... quan hệ của bác sĩ Lâm và Chu tiên sinh rất tốt.”

“Rất tốt.”

“Bình thường.”

Lâm Tấn Nhiễm và Chu Chính Hiến đồng thời trả lời, sau đó lại liếc mắt nhìn đối phương.

Từ Tử Thiên nhìn thấy Chu Chính Hiến cong môi cười, không biết có phải do ảo giác của cô ta hay không mà cô ta cảm thấy, trong mắt anh tràn ngập vẻ cung chiều, “Sao chỉ là bình thường chứ?” Cô ta nghe thấy Chu Chính Hiến dụi dụi mắt.

Từ Tử Thiên thấy Lâm Tấn Nhiễm trợn mắt với Chu Chính Hiến, thái độ không tốt, thậm chí không có lấy một chút tự giác của người làm thuê cho Chu gia, “Rất tốt, rất tốt được chưa?”

“Tạm chấp nhận vậy.” Chu Chính Hiến vỗ vỗ đầu Lâm Tấn Nhiễm, sau đó mới xoay đầu lại cười nói với cô ta, “Đề Từ tiểu thư chê cười rồi, tính tình bác sĩ Lâm không được tốt lắm.”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Từ Tử Thiên: “...”

Chương 50

Nói thật, Từ Tử Thiên là một người con gái xuất sắc, gia thế tốt, rất xinh đẹp, cũng không có bề ngoài giả tạo.

Cô gái như vậy khiến Lâm Tấn Nhiễm không nhịn được phải suy nghĩ, nếu như bản thân chưa từng xuất hiện tại đây, có phải cuối cùng Chu Chính Hiến sẽ ở bên Từ Tử Thiên không?

Nhưng những suy đoán này cũng không cần phải tính đến nữa, nếu cô đã lựa chọn quên chuyện trước đây, dùng diện mạo này một lần nữa ở lại bên cạnh Chu Chính Hiến, thì cũng sẽ không dễ dàng chấp tay nhường anh cho người khác.

Hôm qua, sau khi rời khỏi Tầng Thư Các, Thiệu Tổ Oánh lén lút nói cho cô, ánh mắt Từ Tử Thiên nhìn cô và Chu Chính Hiến khá kỳ lạ.

Thiệu Tổ Oánh còn nói, tạm thời hai người bọn họ nên cẩn thận một chút, dẫu sao lúc này Từ gia còn ở đây mà quan hệ hai người bị lộ ra sẽ khiến Từ gia khó chấp nhận được, kết quả như vậy sẽ làm cho Hoắc lão phu nhân xấu hổ, mất hết mặt mũi với người ta, đến lúc đó sẽ trút giận lên đầu cô.

Những điều Thiệu Tổ Oánh nói cô đều hiểu rõ, cho nên cô cũng lựa chọn dẫu kín, loại chuyện này nhất định phải đợi thời cơ thích hợp mới có thể nhắc đến.

Giữa trưa, Lâm Tấn Nhiễm nhàn rỗi ngồi trên ghế trước cửa phòng chuẩn bị luận văn trên trường.

“Tấn Nhiễm.” Nghe thấy giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng, cô quay đầu lại.

“Sao anh lại tới đây?”

Người tới chính là Chu Diễm.

Trên tay Chu Diễm đang cầm một cái hộp vuông, sắc mặt hơi mất tự nhiên, “Trong này có mấy miếng bánh ngọt, tôi mang tới cho cô nếm thử.”

Nói xong, anh ta đặt cái hộp lên bàn trà bên cạnh cô.

Lâm Tấn Nhiễm hơi dừng lại, cúi đầu nhìn, “Chu Chính Hiến bảo anh đưa cho tôi?”

“Không phải.” Chu Diển ho vài tiếng, “Đây là... Tôi bảo cha mẹ tôi gửi từ Tứ Xuyên tới đây, không phải hỏi trước cô rất thích mấy món đặc sản này à?”

Trước kia.

Lâm Tấn Nhiễm nhìn chằm chằm vào anh ta, sau đó cụp mắt mở hộp ra.

Mà bộ dạng im lặng của cô khiến Chu Diển hoảng hốt, Chu Diển nghĩ, có phải cô không thích anh ta nhắc đến chuyện trước kia không?

Thật ra anh ta chỉ muốn đối xử tốt với cô mà thôi.

Lâm Tấn Nhiễm mở hộp ra, mùi hương lập tức xông thẳng vào mũi cô, cô nhìn mấy miếng bánh ngọt nhỏ trước mặt, chậm rãi cong môi cười, “Anh vẫn còn nhớ à?”

Chu Diển thấy cô cười thì trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, “Ừ, nhớ chứ, trước đây cô và Nhuế Nhuế đều rất thích ăn, em ấy...”

Chu Diển ngay lập tức nhận ra bản thân đã nói đến chuyện không nên nói, anh ta khẽ cắn môi, “Xin lỗi, tôi không nên nói cái này.”

“Không sao.” Lâm Tấn Nhiễm cầm một miếng bánh ngọt lên ném thử, “Tôi rất vui khi anh còn nhớ kỹ điều này.”

Chu Diển mỉm cười, “Vậy cô thấy có ngon không?”

“Hương vị không đổi.” Lâm Tấn Nhiễm ngược mắt nhìn anh ta, “Tuy rằng đã rất nhiều năm tôi không ăn, nhưng vẫn cảm thấy rất ngon.”

“Cô thấy ngon là được rồi.” Chu Diển lại nói, “Tôi còn có việc nên đi trước đây, cô ăn ít thôi, lát nữa còn ăn cơm.”

“Được.”

Chu Diển xoay người rời đi.

“Anh.”

Phía sau vang lên một tiếng gọi nhàn nhạt làm Chu Diển lập tức cứng đờ, anh ta không quay đầu lại, chỉ có cánh tay bên hông đang hơi run rẩy.

Vài giây sau, anh ta lại nghe thấy giọng nói mang theo sự vui vẻ của cô gái kia vang lên, “Không thể nào gọi anh là anh Chu Diển giống hỏi trước được, không chỉ vì hiện tại không thích hợp, mà còn bởi vì... Ừm, cảm thấy hơi buồn nôn. Có điều, việc anh là anh của em, em không quên.”

Trong lời nói của cô tràn ngập hàm ý trêu đùa khiến Chu Diển hơi nghẹn ngào, một lúc lâu sau anh ta mới đáp lại, “Nhiên Nhiên, anh cũng không quên.”

Chu Diển đi rồi, Lâm Tấn Nhiễm lại ăn thêm vài miếng bánh nữa, hương vị giòn ngọt, đúng là mùi vị hồi còn nhỏ.

Tâm trạng của cô khá tốt, không chỉ vì có bánh ngọt, mà dường như cô vừa buông bỏ được vài thứ.

Có điều, cô và Chu Diễm không biết, lúc Chu Diễm mở miệng nói ra hai chữ “trước kia”, ở chỗ ngã rẽ có một người đàn ông mặc đồ đen đang đứng đó.

Giờ phút này anh ta đang ngơ ngác đứng tại chỗ, hai tròng mắt đỏ sậm. Ngày hôm sau, phòng y tế.

“Lâm Tấn Nhiễm, một lát nữa đại thiếu gia muốn tắm thuốc, chị chuẩn bị được không?” Vân Thanh đi tới nói.

Lâm Tấn Nhiễm gật đầu, “Có thể.”

“Hôm nay em khá bận nên một mình chị đứng đợi anh ấy được không?”

“Được, cậu cứ đi đi.”

Vân Thanh vỗ vỗ vai cô, “Cảm ơn chị.”

Lâm Tấn Nhiễm rất bất đắc dĩ, bình thường cũng chỉ có một mình cô mà.

Hơn nửa tiếng sau, quả nhiên Chu Chính Hiến đến. Ánh mắt hai người giao nhau, anh đi lên phía trước, ra vẻ khách khí hỏi, “Bác sĩ Lâm đã chuẩn bị xong chưa?”

Vừa nói anh vừa nắm lấy tay cô, bây giờ xung quanh còn có hai người, bọn họ chào hỏi Chu Chính Hiến xong liền đi làm chuyện của mình, cũng không nhìn về phía này.

Chỉ là, vẫn rất nguy hiểm.

Lâm Tấn Nhiễm trừng mắt với anh, “Chu tiên sinh, làm phiền anh đi sang bồn tắm thuốc bên kia, nước đã chuẩn bị xong rồi.”

“Được.” Chu Chính Hiến dùng sức cầm tay Lâm Tấn Nhiễm một lúc mới chịu buông ra, “Bác sĩ Lâm dẫn đường đi.”

Chu Chính Hiến thay quần áo xong thì bước ra, Lâm Tấn Nhiễm cũng không kiên dè, cô nhìn quần áo mỏng manh trên người anh.

“Nếu em còn nhìn, anh nghĩ anh không muốn đi xuống nữa.”

“Vậy anh muốn làm sao...” Vừa dứt lời Lâm Tấn Nhiễm thấy người đàn ông trước mặt nở nụ cười như có như không, cô mím môi, khẽ nói, “Anh không muốn xuống cũng phải xuống, nhanh lên, đừng có kì kèo.”

Chu Chính Hiến gõ lên trán cô, giọng nói vẫn dịu dàng như cũ, “Nếu không thì chúng ta cùng xuống?”

Đồng tử Lâm Tấn Nhiễm co lại, “Đừng, đừng có mà không biết khiêm nhường như vậy.”

Chu Chính Hiến mỉm cười, cũng không miễn cưỡng, xoay người bước vào bồn tắm thuốc.

Nếu như trước kia, Chu Chính Hiến vẫn luôn quy củ đứng ở giữa bồn tắm thuốc, nhưng từ sau khi xảy ra quan hệ với cô, anh lại thích dựa vào thành bồn, lấy lý do rất mỹ miều rằng: ở gần cô để dễ nói chuyện.

Lâm Tẫn Nhiễm ngồi xồm bên bồn tắm thuốc, vừa thả thuốc Đông y xuống vừa nói, “Chu Diễm đã tới tìm em.”

Chu Chính Hiến ngược lên nhìn cô, “Ừ, cậu ấy nói gì?”

“Không có gì, anh ấy mang bánh ngọt cho em.” Lâm Tẫn Nhiễm nói xong lại bổ sung, “Khi còn nhỏ em rất thích ăn mấy miếng bánh ngọt nho nhỏ, là đặc sản Tứ xuyên.”

“Bây giờ vẫn thích ăn sao?” Chu Chính Hiến hỏi.

“Vâng, anh ấy rất có lòng.”

Chu Chính Hiến ngừng lại, “So sánh với cậu ấy, có vẻ như anh không có lòng cho lắm.”

Lâm Tẫn Nhiễm khẽ cười, cô trêu anh, “Đúng vậy, anh còn không bằng người anh này của em đâu.”

Vừa dứt lời, Lâm Tẫn Nhiễm thấy người nào đó giữ chặt cánh tay mình, “Anh làm gì thế?”

“Àm!”

Tiếng nước rất lớn, thời điểm Lâm Tẫn Nhiễm còn chưa kịp phản ứng đã bị người trước mặt kéo vào trong nước, mà theo âm thanh rơi xuống nước là giọng nói vừa dịu dàng vừa gian trá của người nào đó vang lên, “Làm.”

Lâm Tẫn Nhiễm không biết bơi nên hơi sợ nước. Nhưng Chu Chính Hiến cũng không làm cho cô sặc tí nào, lúc cô rơi xuống anh liền ôm lấy đầu vai cô, giúp cô vững vàng ngã vào lòng anh.

Bọt nước văng khắp nơi, trên mặt hai người đều dính bọt nước trong suốt.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân.

Hình như có người ở cửa nhìn vào trong, nhưng vì giữa cửa và bồn tắm thuốc còn cách một tấm bình phong nên người nọ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, “Vừa rồi là tiếng gì vậy? Lâm Tẫn Nhiễm, xảy ra chuyện gì...”

“Đi ra ngoài.” Chàng trai mới bước vào cửa phòng y tế một bước đã nghe thấy giọng nói của Đại thiếu gia, ngữ khí không lạnh lùng cứng rắn, nhưng lại làm anh ta thâm kinh hãi.

Anh ta chỉ đi ngang qua, nghe thấy tiếng động nên cho rằng đã xảy ra chuyện gì đó, thế nên mới muôn vào xem, nhưng mà hiện tại.... anh ta cũng không dám tò mò nữa, vội vàng rời đi.

Lâm Tấn Nhiễm cách một tấm bình phong nhìn chăm chăm ra cửa, sau đó quay đầu trừng mắt nhìn anh, “Anh điên rồi, lát nữa em phải ra ngoài thế nào đây?”

“Không sao, lát nữa bảo Chu Diễm mang quần áo tới cho em.”

“Nhưng...”

“Không phải em nói anh không có lòng bằng anh họ của em sao?” Chu Chính Hiến nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, “Ừ... Chưa cho em ăn ngon là lỗi của anh, anh sẽ có lòng đền bù cho em.”

Lâm Tấn Nhiễm lườm anh một cái, đang muốn nói thẳng, “Ngài nghỉ ngơi một chút đi, vừa rồi em chỉ nói đùa thôi, không cần ngài bồi thường.” Nhưng người đàn ông không cho cô cơ hội nói chuyện, anh mượn sức nổi ôm chặt hông cô, cúi đầu đặt môi mình lên trán cô.

Anh rất dịu dàng, từ trán đến mũi rồi lại đến môi, đôi môi mỏng chậm rãi chạm nhẹ, hôn cô từng chút từng chút một.

Lâm Tấn Nhiễm ngửi thấy mùi thuốc đông y nhàn nhạt, rõ ràng cô thường xuyên tiếp xúc với mùi này, nhưng bây giờ không hiểu sao cô cảm thấy mùi thuốc này lại khuấy đảo tâm hồn con người.

Nụ hôn của anh dừng lại trên cổ cô, trân trọng mà kiêu khích, lưu luyến đến nỗi quên lối về trên da thịt non mịn trắng nõn của cô.

Hơi nước bốc lên, quần áo hai người đã ướt đẫm, quần áo mỏng của Chu Chính Hiến trực tiếp dán vào người.

Vì cô sợ sặc nước nên vẫn luôn ôm chặt lấy vai anh, giờ phút này cảm giác ẩm áp từ cánh tay truyền đến nhất thời khiến mặt cô đỏ ửng.

“Đừng... Bên ngoài có người.” Anh cởi áo ngoài của cô ném lên bờ, lúc muốn cởi áo phong trắng thì cô vội ngăn anh.

“Vừa rồi đã nói bọn họ không được vào đây, bây giờ bọn họ đều đang ở bên ngoài, sẽ không biết chúng ta đang làm gì đâu.” Trong lời nói của Chu Chính Hiến tràn ngập hàm ý lừa gạt, anh ép người cô vào thành bồn tắm, thò tay vào bên trong áo cô.

Bình thường Lâm Tấn Nhiễm rất lạnh nhạt, nhưng dù thế nào đi chăng nữa cô cũng chỉ là cô gái mới hơn hai mươi tuổi, tuổi trẻ như vậy, lại cùng chơi trò mờ ám với người trong lòng thì làm sao có thể không động tình?

Từng cái vuốt ve của anh khiến cô không kiềm chế được mà thở dốc, âm thanh như vậy đối với Chu Chính Hiến chẳng khác gì chất kích thích, nghe xong chỉ cảm thấy cả người như muốn bùng cháy.

Bất giác quần áo đã cởi sạch sẽ, hai người trực tiếp đối diện với nhau. Nước gợn lặn tẩn, da thịt dán chặt vào nhau càng ma sát hơn so với lúc bình thường khiến thân thể hai người cùng run rẩy.

Tuy đang ở trong nước, nhưng cổ họng Lâm Tấn Nhiễm lại khô nóng, cô mơ hồ mặc kệ động tác của anh, mãi đến khi tay anh hoàn toàn đi vào trong nước, tiếp xúc với nơi riêng tư của cô.

“Đừng...” Lâm Tấn Nhiễm hơi ngọ nguậy liền chạm phải nơi nào đó của anh, chỗ kia như núi lửa sắp bùng nổ, khiến cô vô cùng hoảng hốt.

“Anh đừng quên, lần trước, lần trước anh nói không cần uống thuốc nữa.”

“Ừ, không quên, thân mật với em là được rồi.....” Chu Chính Hiến ngừng một lát, lúc mở miệng lại lần nữa thì giọng nói đã trở nên khàn khàn, “Nhiễm Nhiễm, ngày mai anh phải đi công tác, anh sợ mình sẽ nhớ em.”

Lâm Tấn Nhiễm sững sốt, vì những lời nói của anh mà lòng thâm rung động, cô chậm rãi vươn tay đặt lên gương mặt anh, “Khi nào anh về?”

“Ngày kia.”

“À... á!” Lâm Tấn Nhiễm trừng mắt nhìn anh, trong lúc nói chuyện thế mà anh lại dùng tay thăm dò bên trong, không để cô kịp phản ứng.

Anh cố ý giày vò cô, khiến cô rên rỉ liên tục.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng nói chuyện.

“Chu tiên sinh ở bên trong sao?”

“Đúng vậy Từ tiểu thư.”

Ngoài cửa truyền đến giọng nói của một nam một nữ, lại có người đi tới.

Lâm Tấn Nhiễm khản trương, theo bản năng cả người cứng lại, Chu Chính Hiến khẽ nhíu mày, thấp giọng than một tiếng, “Nhiễm Nhiễm, thả lỏng...”

Nếu không, anh sẽ không nhịn được.

“Anh mau lấy ra đi.” Lâm Tấn Nhiễm quát khế.

Không ngờ người tới lại là Từ Tử Thiên, hiện tại nếu như cô ta đi vào, nhìn thấy bộ dạng này của bọn họ thì sẽ lớn chuyện.

“Em yên tâm, cô ta sẽ không vào đâu.”

Chu Chính Hiến vừa dứt lời, chợt nghe được giọng nói của một người khác, “Này này này, mọi người đợi chút, thiếu gia vừa nói, không được vào.... Từ tiểu thư, trong phòng tắm ngoại trừ bác sĩ thì những người khác không thể vào, mong cô thông cảm.”

“À... Ngại quá.” Từ Tử Thiên, “Tôi ở bên ngoài chờ là được rồi.”

“Vâng, mời cô qua bên này.”

Tiếng bước chân bên ngoài xa dần, Lâm Tấn Nhiễm vừa nhẹ nhàng thở ra một hơi thì chợt nhận ra người đàn ông trước mặt lại giày vò cô, cô không tránh được nên chỉ có thể kìm nén âm thanh của mình.

Bên ngoài có người chờ, mà cô và Chu Chính Hiến lại thân mật với nhau trong bồn tắm thuốc. Trong lòng Lâm Tấn Nhiễm có cảm giác rất thỏa mãn, loại cảm giác thỏa mãn này nói cho cô biết, người đàn ông này chỉ có thể là của cô.

“A...” Thân thể đạt đến cực hạn của sự sung sướng từ tay anh, âm thanh mới đến miệng của cô đã bị anh ngăn lại trong cổ họng. Anh điên cuồng hôn môi cô, cuối cùng khẽ gọi tên cô, “Nhiễm Nhiễm...”

Làm sao Lâm Tấn Nhiễm không biết Chu Chính Hiến đang khổ sở, có một vật đang chống lên trên đùi cô đây này, cô ngược mắt nhìn anh, đại khái cũng hiểu, “Em giúp anh nhé?”

Lúc nói ra những lời này cô đã đấu tranh một lúc lâu, nhưng chạm phải ánh mắt điên cuồng của anh, cô vẫn chậm rãi duỗi tay nắm lấy nó...

Ngoài phòng y tế, Từ Tử Thiên đã đợi hồi lâu, thật ra cô ta tới tìm Chu Chính Hiến cũng không có chuyện quan trọng gì, chỉ muốn lấy cơ gặp anh mà thôi. Trưởng bối trong nhà muốn hai người bọn họ ở bên nhau, mặc dù bây giờ chỉ nói suông chưa thật sự đính hôn, nhưng trong lòng cô ta đã coi anh là một nửa trong tương lai của mình, dù sao anh rất phù hợp với nửa kia trong tưởng tượng của cô ta, cho nên cô ta cho rằng hai bọn họ nên tiếp xúc với nhau nhiều hơn.

“Từ tiểu thư, sao cô lại ở đây?” Chu Diễm rất bất ngờ khi nhìn thấy cô ta ở đây.

“À, là như vậy, cha tôi muốn tôi học hỏi chuyện thương trường, có mấy chỗ tôi không hiểu lắm nên muốn đến hỏi Chu tiên sinh một chút.” Từ Tử Thiên đã sớm nghĩ ra cái cớ cho mình.

Chu Diễm nhìn vào bên trong, khẽ ho vài tiếng, “Ra là vậy.”

“Anh có biết bình thường Chu tiên sinh tắm mắt bao lâu không?”

Chu Diễm xem đồng hồ trên tay, “Chắc là nhanh, nếu không cô cứ về trước đi, tôi đi đưa quần áo cho cậu ấy.”

Từ Tử Thiên thấy Chu Diễm cầm một cái túi to, “À, không có việc gì, tôi chờ ở đây cũng được, anh cứ đi đi.”

Sắc mặt Chu Diễm hơi mất tự nhiên, “... Vậy được rồi.”